

ÜLKER YÖRÜKOĞLU BİLSEM

BASAĞ

AYLIK BİLİM
VE SANAT
DERGİSİ

Özel Sayı

*Karantina Günlerinde Edebiyat, Bilim
Sanat*

Nisan 2020

EDİTÖR

RAMAZAN ERYILMAZ

Aylık Bilim ve Sanat Dergisi olarak yayın hayatına Mart 2020 de başlayan Başak Dergimizin 2.Sayısı olan Nisan 2020 sayımızda öğrencilerimizden daha fazla araştırma, hikâye, şiir ve sanattın çeşitli dallarında eserlerle desteklenerek oluşturuldu. Öğrencilerimizin Ülker Yörükoğlu Bilim ve Sanat Merkez'inde aldıkları destek eğitime ek olarak kendilerini ifade edebilecekleri çeşitli eserlerini gönderebilecekleri en önemlisi düşünüp kaleme aldıklarını arkadaşlarına ve isteyen herkese ulaştırabilecekleri bir dergi olan Başak dergisinin editörü Ramazan ERYILMAZ danışmanımız ve yönetimdeki Çağdaş Çağdaş ÖREN danışmanımıza, çalışmaya destek olan her öğrenci veli ve danışmanımıza teşekkür ederim.

Başak Dergimiz bildiğiniz üzere ülkemizin ve dünyamızın daha önce hiç bu çaplı yayılma hızı görülmemiş bir pandemi salgını olan Covid19 ile mücadele günlerinde ortaya çıktı. O neden le isminden de feyz alarak umudu geleceğe olan inançla beraber var olan kültürümüzü, bizi biz yapan değerleri ve geleceği oluşturacak bilimsel, sanatsal tüm inovasyon çalışmaları içine alan geçmiş günümüz ve yarını birleştiren ve şekillendiren düşünce yapımızın yansıması olarak ortaya çıkan bir dergi olma iddiası ile yayın hayatına başladı. Yayın hayatına başlar başlamaz örgün eğitimin durdurulduğu bir ortamda uzaktan eğitim kavramıyla karşılaştığımız bir döneme girdik. Şu an içinde bulunduğumuz durumda tarihe tanıklık ediyoruz ve büyük bir değişimin içinde yaşıyoruz. Nedir bu değişim? Dijitalleşme... Evet sanal dünya, uzaktan haberleşme, evde eğitim, e-alışveriş, evden çalışma, kısacası insanoğlunun alışkanlıklarının tamamen dijitale dönüşmeye başladığı bir dönemin içindeyiz. Peki biz bu durumda ne yapacağız? Nasıl davranmalıyız? Bu durumdan kaçmalı mıyız? Yoksa bu durum fırsatlar mı yaratacak? İşte bu soruların tamamı yarınımızı belirleyecek olan sorular olacak ve çok tartışılacak.

Ülker Yörükoğlu Bilim ve Sanat Merkezi Başak Dergisi

Nisan 2020 - Sayı 2

Şairler

Ecrin Yaren ADAK BYF 1A 2
Asel Nilda BAŞ Destek 2 S 4
Kerem YALNIZ Destek 2 A 8
Aziz YILMAZ Destek 2 S 3
İrem Nigâr CELEP BYF 2 Ö 1
Ecrin TEK Destek 2 A 1
Umay ALP Destek 2 S 2
Sinnur İSLAMOĞLU Destek 1 A 6
İrem Ceylin SEZGİN Destek 2 A 7

i

şte bu noktada ülkemizin genç fütüristleri yani geleceği planlayan ve ona göre hareket eden kişileri olursanız gelecekte ülke olarak ve toplum olarak istediğimiz yerde olacağız. Biz Ülker Yörükoğlu Bilim ve Sanat Merkezi olarak Millî Eğitim Bakanlığımızın öncülüğünde yarınları planlan ve bu çalışmalarını hayata geçirmek için adım atan kurumlarız. Öğrencilerimiz ülkemizin ve kendi geleceklerinin belirlenen hedefler doğrultusunda oluşması için çaba sarf ediyorlar.

işte bu çabanın yansıdığı platformlardan biri de online dergimiz Başak'ın yayın hayatında başarısı olması dileğiyle...

Fatih TAYLAN

Ülker Yörükoğlu Bilsem

Müdürü

Hikaye Yazarları

Eylül ULUSOY BYF 1

Mahmud Said KARCI Destek 2 A8

Elif EYLÜL KARATAŞ Destek 2 A 3

Yunus Emre ERDEM Destek 2 A 3

Elif ALPAY Destek 2 S 4

Zeynep Beren KUŞÇU Destek 1 A 1

Nira Buğlem CANDAN Destek 1 A 2

Beyza ARSLAN BYF 1 A 5

İrem Ceylin SEXGİN Destek 2 A 7

Araştırmacılar

Balamir Sertaç İŞEL BYF 1 Ö 1

Berra GÜRLESİN Destek 2 Ö 1

Ahmet Emre GÜRDAL BYF 2 Ö 2

Yiğit KOCAMAN BYF 1 A 1

Melike DALYANOĞLU BYF 1 Ö 1

Yusuf Enes ÇETİNKAYA Destek 2 Ö 2

Mustafa Kaan ALIŞAN Destek 1 A 3

İdil Deniz İNBAŞ Destek 1 A 6

Kerem CERİT Destek 1 A 4

Selin Su Destek 2 A 5

Sinnur İSLAMOĞLU Destek 1 A 6

Tasarımcılar

Ada BURUK Destek 1 A 5

Ecrin TEK Destek 2 A 1

İrem Ceylin CENGİZ Destek 2 A 7

Nisanur ÇETİNKAYA Destek 1 Ö 8

Umay ALP Destek 2 A 1

Zeynep KOCATÜRK Destek 2 Ö 1

Emin SAVCI Destek 1 A 6

İÇİNDEKİLER

Hikayeler

1. <i>Anne</i>	Elif Eylül KARATAŞ
2. <i>Abim mi?"</i>	
3. <i>Bir Anı</i>	Mahmud Said KARCI
4. <i>Bir Küçük Macera</i>	
5. <i>Hangisi Annem?</i>	Eylül ULUSOY
6. <i>Karakurt</i>	Yunus Emre ERDEM
7. <i>Kurallar Kimin için?</i>	Elif ALPAY
8. <i>Küçük Çocuk ile Peri Arkadaşı</i>	Zeynep Beren KUŞÇU
9. <i>Rüya</i>	Nira Buğlem CANDAN
10. <i>Pelin'in Gezegen Arkadaşları</i>	Beyza ARSLAN
11. <i>Dördüncü Sınıf Korkusu</i>	İrem Ceylin SEZGİN
12. <i>Matematik Canavarı</i>	İrem Ceylin SEZGİN

Şiirler

1. <i>Şimdi Hepimiz Evdeyiz!</i>	Ecrin Yaren ADAK
2. <i>Bugün Çok Mutlu Çocuklar</i>	Asel Nilda BAŞ
3. <i>Mevsimler</i>	
4. <i>Dinozorlar</i>	Kerem YALNIZ
5. <i>Kurtuluş</i>	Aziz YILMAZ
6. <i>Mülteci</i>	İrem Niğâr CELEP
7. <i>Umut Işığı</i>	Ecrin TEK
8. <i>Oyuncaklarım</i>	Umay ALP
9. <i>Sen Öğrettin Öğretmenim</i>	Sinnur İSLAMOĞLU
10. <i>Gökyüzü</i>	İrem Ceylin SEZGİN

Eğlenelim/Öğrenelim

Elektromıknatis

Bunları Biliyor musunuz?

Gökkuşığı Botlar

Kâğıt Kalem Oyunları

Kodla(ya)bilsem

Çocukların Yöresel Kültürlerini Öğrenmelerinin Önemi

Robotun Tasarım Öyküsü

Triatlon Nedir?

Müthiş Bir Ressam Van GOGH

Dünyamız

Sıcak Çikolata

Tembellik

Balamir Sertaç İŞEL

Berra GÜRLESİN

Ahmet Emre GÜRDAL

Ahmet Emre GÜRDAL

Yiğit KOCAMAN

Melike DALYANOĞLU

Yusuf Enes ÇETİNKAYA

Mustafa Kaan ALIŞAN

İdil Deniz İNBAŞ

Kerem CERİT

Selin Su

Sinnur İSLAMOĞLU

“Evde Kal!” Tasarımları

Ada BURUK

Ecrin TEK

İrem Ceylin CENGİZ

Nisanur ÇETİNKAYA

Umay ALP

Zeynep KOCATÜRK

Emin SAVCI

ANNE

Elif Eylül KARATAŞ

Başında sarı yumuşak beresi elleri cebinde kızını bekliyordu. Gökten hızla düşen kar taneleri onun yanağından süzülen gözyaşlarına benziyordu. Ağlıyordu çünkü yaşamaktan yorulmuştu. Şimdi içi yaşama sevgisiyle dolu kızını dalları kar olmuş çam ağaçlarının yanından geçerek gelecekti. Yüksek karlı dağları görecekti içi sevinç dolacaktı. Canı kar oynamak isteyecekti. İzin vermezse hüznü dolacaktı içine. Onu hiç üzemezdi. Kıyamazdı ona. Ayrıca yaşamalıydı yaşamalıydı çünkü o bir anneydi. Kızını için herşeyi yapmalıydı. İsminden bahsetmeyi unuttum. İsmi Melek ' ti. Evet sonunda kızını Ada mavi beresi, yeşil atkısı ve pembe montu ile gelmişti. Düşündüğü gibi kar oynamak istedi o bembeyaz karları görünce. Kıyamadı ona, izin verdi. Okulun önünde kar oynamaya başladılar. Kızının gülüşleri onun yaşam kaynağının kızının olduğunu apaçık ortaya koyuyordu. Seviyordu kızını hem de çok seviyordu. Onun tek güvendiği ve sevdiği kişiydi.

Kocasının yüzünü bile unutmuştu. Çünkü kocası gece geç saatlere kadar kumar oynayıp sabah erkenden çıkıyordu. Kim bilir belki şuan hapisteydi. Nereden bilebilirdi ki kocası onu hiç arayıp sormuyordu. Nereden bilebilirdi ki kocası onu sevmiyordu. Nereden bilebilirdi ki kızından başka kimseyi düşünmüyordu. Nereden bilebilirdi ki... Kızı ona sesleniyordu. Birden kendine geldi. Karların üstüne diz çökmüş öylece hareketsiz oturuyordu. Herkes başına üşüşmüştü. Tek kelime etse gözünden yaşlar akmaya başlayacaktı. O yüzden kızını kolundan tuttuğu gibi eve doğru yürümeye başladı. Yolda giderken kızı ona ne olduğunu sorup durdu. Bir sinirle bağırdı Ada'ya. Ada'nın o masum yüzü birden hüznü ile doldu. Bunu yapmamalıydı. Ama çocuklara af dilemenin tek yolu sıcacık bir gülümsemeydi. Tatlı bir tebessüm etti. Kızına kendini af ettirdikten sonra yürümeye devam ettiler. Çevresine uzun uzun baktı. Dağları her gün biraz daha bozulan psikolojisine, kardan temizlenmiş yerleri kızı ile yaşadığı anılara, karlı yerleri ise kötü hayatına benzetti. Birden önlerine büyük bir oyuncakçı çıktı. İçinde çeşit çeşit oyuncaklar vardı. Küçük kızı vitrinde sarı saçlı ve mavi gözlü çok güzel bir bebek gördü. Maddi durumları çok iyi değildi. Yanında

sadece yirmi lira vardı. O bebeği almamalıydı. Yemek yapabilmek için malzeme almalıydı. Ama kızını hayal kırıklığına uğratmamak için o bebeği aldı. Kızı çok mutlu oldu. Yeni oyuncasını paketten özenle çıkardı. Uzun uzun baktı oyuncaya. Sonra yine özenle geri pakete koydu. Sonunda eski, bazı yerlerinden boyası çıkmış olmak üzere sarı, üç katlı ve bahçesiz eve geldiler. Ada' ya anahtarı verdi. O marketten kalan parasıyla ne bulursa alacaktı. Beş lirası kalmıştı. Bu para ile ancak iki kutu bisküvi alabildi. Evin kapısının önüne geldi. Asansör yoktu. Çıkmaya ve içeri girince ilk onlarla karşılaşmaya alışmış olduğu merdivenlerden teker teker ve yavaş yavaş çıkmaya başladı. Her basamak onun yaşamış olduğu olayları gözünün önünden bir film şeridi gibi geçiriyordu. Kızı için yaptığı fedakarlıkları, evlenmeden önce kocası ile yaşamış olduğu büyük aşk, evlendikten sonra kocası ile kavgaları, bunalıma girdiği yani kocasının evden çekip gittiği ilk günü hatırladı. En net hatırladığı anısı ise kızının bir keresinde babasını sorduğunda masallar diyarında kayıp olduğunu söylediği gündü. Böyle bir pembe yalan bulmuştu çünkü o anda bir masal okumaktaydılar. Masalın konusu masallar diyarında kaybolan bir babadan bahsediyordu. Ada'nın babasını anımsaması güç

bir şeydi. Çünkü kocası onu terk ettiğinde daha üç aylıktı. Kocasını hatırlatmaya da uğraşmıyordu zaten. Bunları düşünene düşünene üçüncü kata çıkmıştı. Kapıyı tıklattı. Kızı kapıyı elinde yeni aldığı bebeği ile açtı. Galiba oyuncağını çok sevmişti. İçeri girdi. Kızının hayal gücü çok kuvvetliydi. Çok yaratıcı fikirleri vardı. Hayata farklı bir bakış açısı ile bakıyordu. Çok güzel şiirler, şarkılar, hikayeler yazıp okuyordu. Bazen yazdığı hikayeleri kırık dökük oyuncakları ile canlandırıyordu. Ada annesinin elindeki bisküviyi görünce annesinin ona dün bugün pilav yiyeceklerini söylediğini anımsadı. Annesi bebek aldıkları için parasının kalmadığını söyledi. Ada biraz üzüldü. Annesi bir şeyler yapmalıydı. Dolapta belki lezzetli bir şeyler vardır diye düşündü. Ama minik kızının şansına dolapta tek bir şey yoktu. Yani dolap bomboştur. Birden aklına hiç düşünmediği ama çok da haklı olduğu bir konu geldi. Bir lokantada garsonluk yapıyordu. Ama biraz sakardı. O yüzden patronu Melek'i hiç sevmezdi. Hatta sevmemekle kalmaz nefret ederdi. Bu nedenle onun maaşını düşük verirdi. Fakat bu konuyu kimseye söylememesi için onu bir kenara çekip tehdit etmişti. Hatta bir keresinde yemeği müşterinin üstüne döktüğü için ve patronu müşteriden bir ton azar yediği için

tuvaletin kapısını kilitleyip tokat atmıştı. Tabi ki bu ezikliğe bir son vermeliydi. Zaten hayatında yeterince eziklik çekiyordu. Hakkı olanı almalıydı. Ama bunu herkesin önünde yapmamalıydı. Çünkü patronundan dayak yiyip sonra kızına binbir türlü yalan söylemek istemiyordu. Yalan söylüyordu, çünkü kızına dayak yediğini söylemek küçük bir kız çocuğu için yıkıcı bir durumdu. Bir çocuğa göre annesi onun en büyük kahramanıydı çünkü. Ve kahramanlar cesaretsiz, ezik olmazdı. Kızına hayatı boyunca bir sürü yalan söylemişti, artık buna bir son vermeli ve kızını hayata hazırlamalıydı. Ama bir yandan da kızını üzmemek istemiyordu. Bu yüzden elinden gelen en gizli şeyi yapmalıydı. Bunu demekten bile utanıyordu ama yapacağı şey hırsızlıktır. Bunu yapıp yapmamakla ilgili kararsızdı. Hangi kararı vereceği ile ilgili tek bir fikri yoktu. Yaparsa hayatının en büyük hatasını yapacaktı. Ayrıca kızına kimse bakamazdı. Kızını emanet edecek, onun eğitimi ile en yakında ilgilenecek, onu canından çok sevecek bir tanıdık bulması güçtü. Güçtü ama vardı. Annesi... Yo yo bu saçma bir fikirdi. Annesi ile küstü. Kendi öz kızını sevmeyen biri torununu nasıl severdi ki? Annesi ile kavgalıydı. Nedenlerinden biri ise kız kardeşi yüzünden dövülmesi idi. Babası kocası

gibi bir adamdı. Ama o sarhoştı. Yani içki içiyordu. Gece geç saatlerde eve geliyordu. Gelmesiyle birlikte herkesi uyandırıyordu. "Yemeğim nerede?!" diye bağırmasıdır en net hatırladığı. Bir gün eve her zamankinden daha sinirli geldi. Bazen sinirini onlardan çıkarırdı. Onları yanına çağırdı. Genellikle annesini döverdi. Ama bu sefer kız kardeşini dövmeye kalktı. Annesinin buna vicdanı el vermeyince kız kardeşini hızlı bir hamle ile çekip yerini Melek'i itti. Babası öyle sert bir tokat attı ki ona bunu düşündüğü zaman bile canı acırdı. Sonra kızına yemek hazırlaması gerektiğini hatırladı. Ama yiyecek hiçbir şey yoktu. Lokumu bisküvinin arasına koyup kısırtma yapabiliirdi. Hemen işe koyuldu. Kısırtmaları yaptıktan sonra tabağa koydu. Ada çok mutlu oldu. Kısırtmaları iştahla yemeye başladı. Yedikten sonra dişlerini fırçalayıp uyudu. Melek kendini koltuğun üstüne attı. Gün içerisinde ne kadar çok olay yaşıyordu. Ama hepsine de bir çözüm bulmak için çabalıyordu. Aslında bunun abartılacak bir tarafı yoktu. Kim olsa böyle davranırdı. Gerçi aşırı derecede fedakarlıklar yaptığı söylenemezdi. Kızından başka kimseye fedakarlık yapmak istemiyordu. Aslında merhametli bir kadındı. Bunu yapmasının sebebi korkmasıydı. Annesinin küçük kız kardeşi için yaptığı fedakarlıklar

kendisini üzmüştü. Koskoca dünyada o zaman ilk defa yapayalnız kalmıştı. En azından kocası onu terk ettiğinde de yalnız kalmamıştı. Kızı yanındaydı. İşte bu yüzden kızından başka kimseye fedakarlık yapamazdı. Saatin geç olduğunu fark etti. Ama canı yatmak istemiyordu. Derken koltukta uyuyakaldı. Uyurken bir kabus gördü. Kızını kaçırıp öldürmüşlerdi. Birden uyandı. Alnından terler akıyordu. Çok korkmuştu. Koşa koşa kızının yanına gitti. İçi rahatladı. Çünkü minik kız yüzünde tatlı bir tebessümle mışıl mışıl uyuyordu. Ada'nın yanına sessizce uzandı. Onu öptü, kokladı. Aradan biraz zaman geçince Ada'yı uyandırdı. Okul formasını ütölemeyi unutmuştu. Artık yapacak bir şey yoktu. Bugün okuldan gelince ütülerdi. Kızını okula bıraktıktan sonra lokantaya gitti. Aklı biraz karıştı. O günkü düşüncülerinden sonra lokantaya adım atmaya korkuyordu. Aslında kimse bilmiyordu ama neyse. Acaba istifa mı etseydi? Edemezdi. Çünkü paraya ihtiyacı vardı. Komşuları ona borç para vermiyordu. Çünkü komşuları onun borç ödeyeceğine inanmıyorlardı. Lokantada hiç huzuru yoktu. Ama ayrılrsa iş bulması çok zordu. O yüzden bu fikirden vazgeçti. Hemen işinin başına geçti. Patronu tarafından azarlanacak hali yoktu. Siparişler hazırlanmıştı.Şimdi yemekleri dikkatle

götürecekti. Siparişi isteyen masanın yanına gelince biraz telaşlandı. Dökmeden koymaya çalıştı ve başardı. İşte yapmıştı. Şuan çok mutluydu. Ama buna çok mutlu olduğunu gördüklerinde kendisine gülünmesini istemediğinden mutluluğunu içine attı. Ve diğer siparişleri de verdi günün geri kalanında da. İşi bitmişti. Bugün gerçekten güzel bir gündü. Bakalım kızı okulda neler yapmıştı? Okul kapısında bekleyen ebeveynleri gözlemişti. Herkes çocuğuna günün nasıl geçtiğini soruyordu. Bazı çekingen çocuklar normal bir okul gününden farkı olmadığını söylüyordu. Bazı hareketli çocuklar yaptığı yaramazlıklardan bahsediyordu. Ve sınıftaki olayları anlatıyordu. Bazı yaşama sevgisi dolu çocuklar ise kötü olaylara karışmadıkları, arkadaşlarıyla oynadıkları oyunları anlatıyordu. Kızı da yaşama sevgisiyle dolu, merhametli, katılımcı, paylaşımcılardan biriydi işte. Ama bugün bir terslik var gibiydi sanki. Yeni aldığı bebeğini okula götürmüştü. Acaba oyuncak bebeği zarar falan mı görmüştü? Bunu anlamanın tek bir yolu vardı. Sormak. Kızı yanına gelince dediğini yaptı. Ama kızından bir cevap alamadı. Duymadığını düşündü. Yine sordu yine cevap alamadı. Tam üç kere sordu. Cevap alamayacağını anlayınca durumları yüzünden arkadaşlarının

onunla dalga geçtiklerini anladı. Çünkü Ada kolay kolay kendisiyle konuşmamazlık yapmazdı. Hem konuyla ilgili tecrübesi vardı. O yüzden çok stelemeyip sustu. Eve geldiler. üncü kata çıkıp içeri girdiler. Ada bir anda ağlamaya ve annesini itmeye başladı. Melek çok üzüldü. Ada bir yandan ağlıyor. Bir yandan da şöyle diyordu:

Benim niye babam yok? Niye boşandın ondan? Hiç düşünmedin mi, benim kızırıma babası yok diye dalga geçerler diye? Söylesene, hiç mi düşünmedin mi!? Ama beni arkadaşlarıımın yanında rezil etmeyi biliyorsun. Hatırlasana! Herkesin önünde karların üstüne düşmüştün. O gün benimle dalga geçip durdular. Ayrıca sana yalan söylüyorum ben. Hem de her gün. Beni oyunlara almıyorlar, dışlıyorlar. Hatta lakabım bile var. Ne olduğunu biliyor musun? Ezik Ada. Bunu da bilmiyordun dimi? Bilmiyordun. Nedenini de söyleyeceğim. Sen kendinden başka kimseyi düşünmüyorsun deyip gitti. Melek kendini hiç bu kadar tek başına hissetmemişti. Elindeki çantayı ve anahtarını yere düşürmüş öylece kalakalmıştı. Bir kapı çarpma sesiyle kendine geldi. Eşyalarını yerden aldı. İçeriye

girip kendini sorgulamaya başladı. Aslında kızı çok haklıydı. Çocuklar annelerine dertlerini söylerdi. Ama kendinden başka kimseyi düşünmüyordu. Her anne baba çocuğunu severdi. Ama bunu davranışlarıyla da ifade ederdi. Kendisi kızını bunlardan mahrum bırakmıştı. Kendinden utanıyordu. Kızına söyleyecek tek sözü yoktu. Ama gözünden yaşlar akıyordu. Yüksek sesle ağlamamalıydı. Çünkü kızının ona karşı daha fazla kin duymasını istemiyordu. O yüzden kendini tuvalete kapattı. Orada ağladı. Ada her şeyi hak ediyordu. Ama parası yoktu. Elinden hiçbir şey gelmiyordu. Acaba cüzdanında kaç para vardı? Aslında tek derdi para değildi. Derdi çoktu. Ama dermanı yoktu. Ne yapsa bu günden sonra boştu. Kızı ona çok kızgındı. Zaten başına gelebilecek en kötü şey yani ölümden bile beter olan şey kızının ona küsmesiydi. Korktuğu başına gelmişti.

Elinden gelen hiçbir şey yoktu. Sadece sabretmeliydi. Sabırla beklerse belki kızı onunla barışabilirdi. Şimdiye kadar her zorluğun üstesinden gelmişti. Şimdi de aynı şeyi yapacaktı. Sakince mutfağa girdi. Kendine sıcak bir çay demledi. Soğutmadan da içti. Sonra bir tıkırtı sesi duydu. Kızı yavaşça kapıyı

açmıştı. Birden hızlı bir hamleyle kapıyı ardına kadar açtı. Ve koşarak annesinin boynuna atladı. Ağlamaya başladı Ada. Melek de ağladı. Bu sefer kızı ağladığı için ağlamıyordu. Normalde kızı olmadık şeylere ağlayınca kızına üzülüp ağlardı ama şimdi kendine ve kızına tüm samimiyetiyle üzülüyordu. En sonunda Melek gözyaşlarına hakim olup, kendini topladı. Kızından özür diledi. Ada annesine biraz üzgün olduğunu söyledi, sinirini ondan çıkarmıştı. Melek kızının ödevlerini yapmasına yardım etti. Ada çarpım tablosunu ezberlemekte zorluk çekiyordu. Buna rağmen Melek kızına elinden geldiğince yardım etmeye çalışıyordu. Ama okuyamadığı için bazı konularda öğretmenine sorması gerektiğini söylüyordu. Yaklaşık 1-2 saat sonra Ada sonunda ödevlerini bitirmişti. Biraz dinlenmek amacıyla oyun oynuyordu. Melek ise akşam yemeğinde ne yapsam diye düşünüp duruyordu. Birkaç dakika sonra kapının tıklatıldığı duyuldu. Ada koşarak kapıyı açmak istedi. Ama Melek adayı kolundan tutup çekti. Kapıyı hiç bir zaman ‘‘Kim o?’’ demeden açmaması gerektiğini söyledi. Kapı açıldıktan sonra karşısında alt komşuları Sultan Hanım duruyordu. Sultan Hanım sıcakkanlı ve cana yakın biriydi. Elinde bir kase çorba tutuyordu. Kaseyi Melek’e uzattı.

Melek ‘‘ Ne zahmet ettiniz diye sordu. Sultan Hanım lafı bile olmayacağını söyledi. Melek Sultan Hanım’I içeriye davet etti. Sultan Hanım işi olduğunu söyleyip yavaş adımlarla merdivenlerden inerek gözden kayboldu. Melek içeri girince masaya ekmek ve kasedeki çorbayı koydu. Ada masaya oturup çorbasını içti. Sonra Ada oyuncaklarını topladı. Okul çantasını ders programına göre hazırlayıp yattı. Melek cüzdanından bir 10 TL buldu. Parayı aldı. Sonra vestiyerdeki eski püskü hırkasını giyip kapıyı yavaşça açtı. Sonra kapıyı Ada’ nın uyanmaması için yavaş ve sessiz bir şekilde kapattı. Ve merdivenlerden hızlı hızlı inerek bahçe kapısını açtı. Marketin dışında bulunan küçük bir manava geldi. Bir kilo muz ve bir kilo elma aldı. Herkes kızının öğlen yemeğine farklı yiyecekler koyarken Melek kızı na sadece elma koyuyordu. Yine başkalarına göre, ondan anne olamayacağını gösteren bir davranışta bulunmuştu. Marketten ucuz, hızlıca pişirilebilen bir yiyecek alabilirdi. Melek ise ortada bir sorun varken sorunu daha da büyütüyordu. Ne akılsızdı! Ama belki markette bu düşündüğü şeylerden olmayabilirdi. Bu bir ihtimaldi. Daha fazla düşünmeden reyonlara göz gezdirdi. Hızlı pişirmelik fiyatı da ucuz olan bir pizza buldu.Çok mutlu oldu. Kızının da çok mutlu

olacağına emindi. Eve geldiğinde kızının beslenme çantasını hazırladı. Kendisi de yatağa yattı. Sonra kuş sesleri ile gözlerini açtı. Pencereyi açıp dışarıyı havalandırdı. Bugün hava çok güzeldi. Ve sanki bugün özel bir gün gibi geliyordu Melek'e. Bugün bugün Ada'nın doğum günüydü. Ne yapacaktı? Kızına bir parti düzenlemesi gerekiyordu. Neyseki bugün onun maaş günüydü. Aldığı para ile kızına bir parti yapabilirdi. İyi, şanslı günündeydi. Ada'yı uyandırdı. Okula bıraktı. Ve işe gitti. Yolda giderken karşıdan karşıya geçmesi gereken yere geldi. Sağına soluna bakmadan dikkatsizce geçerken süratle gelen bir araba Melek'i fark etmedi. Ve ona çarptı. Etrafa tiz bir çığlık sesi yayıldı. Ve birde korna. Herkesin kafası bir anda aynı yere çevrildi. Daha sonra koşa koşa kaza yerine gitmeye başladılar. Biri polisi, biri ambulansı aradı. Olay yerine gelen polis ve ambulans hemen işe koyuldu. Ambulans adamı ve Melek'i hastaneye götürdü. Adama hiçbir şey olmadığı için o hastaneye gitmek istememişti. Ama onu da zorla götürdüler. Daha sonra ambulansın siren sesleri ile birlikte gözden yitip gitti. İnsanlar da olay yerinden dağıldı. Hastaneye varınca ikisi birden yoğun bakıma alındı. Yakınları bilgilendirilmeliydi. Eğer bu Ada'ya söylenirse... O zaman ne olacaktı? Keşke şuan

Melek'ten söylemek için izin alınsaydı. Ancak birde Melek'in annesine söylemek vardı bu iş i. Annesine söylenirse ve annesi de gelirse... Acaba çarpan adam kimdi Melek'i? Birkaç saat sonra Melek'i bir adamın arabayla çarptığı haberi kızına ulaşmıştı. Ada ve sınıf arkadaşları öğretmenlerini dikkatle dinlerken içeri müdür girdi. Öğretmene bir şeyler fısıldadı. Sonra öğretmen şaşkınlıkla müdürün yüzüne bakakaldı. Bir anlık bakışdan sonra kendine geldi. Ve şöyle dedi: Ne kadar iyi kadındı. Diliyorum ki başına hiçbir şey gelmez. Çok da fakir ve çaresizdi. Daha sonra Ada'ya dönerek onu yanına çağırdı. Rehber öğretmenin yanına gitmeleri gerektiğini söyledi. Ada çok telaşlandı. Kendisinin bir yaramazlık yapmadığını söyledi. Öğretmeni de bunun için gitmediklerini söyleyip Ada'yı sakinleştirdi. Ama Ada gerçekleri duyunca nasıl bir tepki verecekti? Müdür odasına gittikten sonra birlikte bir alt kata indiler. Sınıfta bir yaygara kopmaya başladı. Herkes Ada'ya türlü iftiralar atıyorlardı. Öğretmenlerinin Ada'ya ceza vereceklerini söylüyorlardı. O sırada Ada acıklı haberi almıştı. Anlık bir şok geçirip çığlığı basmıştı. Ve hıçkırıklara boğulmuş. Çıldırılmıştı. Ciğerleri patlarcasına bağıırıyordu. Ve en sonunda dayanamayıp bayıldı. Hemen paniğe

kapılmadan Ada' yı hastaneye götürdüler. Okulda bunlar yaşanırken Melek'in riskli ameliyatı sürüyordu. Hayat tehlikesi fazlaydı. Gel gelelim biz Melek'in annesine. Haberi almıştı Melek'in annesi. Yaptıklarını düşünmeden (Biraz da kızının hasretiyle) hastaneye gelmişti.Melek'e çarpan adam serumunun bitmesini bekliyordu. Çarptığı kadını merak ediyordu. Ondan özür dilemek istiyordu. Kim bilir, belki kadının hayatını karartmıştı. Veya hayatının en güzel anıydı bugün. Ama o mahvetmişti. Belki de önemli bir iş görüşmesi vardı, acele etmesi gerekiyordu. Hapisede girebilirdi. Çünkü olması gereken hız sınırını aşmıştı. Kendin hiç olmadığından daha çok mutsuz hissediyordu. Nedeni ise Melek ile neredeyse aynı kadere sahip olmalarıydı. Aslında her şey daha yeni başlamıştı. Ama ikisinin de hiçbir şeyden haberi yoktu. Adamın hayatı tıpatıp Meleğin ki gibiydi. Ve onun da hiç sevmediği hayatı şöyleydi: Ailesi çok zengindi. Babası paradan başka birşey düşünmezdi. Annesini döverdi. Sonra bir gün kavga ettiler. Babası kumar oynamıştı. Ve para ödemeliydi. Annesi ile kavga etmeye başladılar. Kendisi bunu kapıdan izlemişti. Sonra babası annesine bir tokat attı ve annesi cam sehpayaya çarptı. Ve ondan sonra olan oldu. Annesi beyin

kanaması geçirip öldü. Babası hapse girdi. Ve kendisi küçük yaşından itibaren yetiştirme yurdunda büyüdü. Bunları düşünürken içeriye hemşire ve küçük bir kız geldi. Serum bitmişti ama ondan önce bu küçük kız onunla konuşmak istiyordu. Hemşire odadan çıktı. Sonra küçük kıza sordu:

-Sen kimsin?

-Ben Ada

-Sen?

- Ben Mert. Neden buradasın?

- Biliyor musun? Sen benim anneme çarpan adamsın!

Sonra Ada adamın üstüne atladı ve elini ısırđı. Hemen içeriye öğretmenini ve hemşire girdi. Ada'yı sakinleştiremeyince sakinleştirici iğne yapmak zorunda kaldılar. Sonra Mert odada yalnız kaldı. Kendinden dahada nefret ediyordu. Küçük bir kız çocuğunu bile bu kadar sinirlendirecek kadar cani ise ne yapabilirdi?

Gel gelelim biz Melek'e. Ameliyat bitmişti. Ve çok başarılı geçmişti. Güzel haber Ada'ya ve Melek'in annesine gelmişti. Fakat Melek annesini görünce ne diyecekti? Kesin onu istemeyecek veya çıldıracaktı! Bir iki gün sonra doktor Melek'i görmek için ziyaretçi kabul etmişti. Ve içeri annesi girebilirdi! Bu durum karşısında Melek ne diyecekti? İçeri girdiğinde Melek uyordu. Annesi elini tuttu. Yanağından gözyaşları süzülüyordu. Bir anda Melek uyandı. Annesini görünce ona sadece "Sen kimsin?" diye sordu. Annesi bunu duyunca gözyaşlarına boğuldu. Kendi öz kızını onu hatırlamıyordu. Yaptığından çok pişmandı. Melek Ada'nın nerede olduğunu sordu. Annesi odadan çıktı onun yerine Ada geldi. Melek Ada'ya sarıldı. Ada da annesine. Melek çok üzgündü çünkü

Ada'nın doğum gününü kutlayamayacaklardı. Ada'nın ise annesinden başka birşey düşündüğü yoktu. Günler birbirini kovaladı. Melek artık taburcu olacaktı. O gün odasında toparlanırken kapının tıkladığını duydu. Kapıyı açınca tanımadığı bir adam gördü. Melek şöyle dedi:

-Siz kimsiniz?

-Ben ben size çarpan adamım. Ve sizden özür dilemeye geldim.

-Sen ciddi misin? Git abuk buradan!

-Affedin beni Melek Hanım.

-Affetmek mi? Hiç utanmıyor musun? Sen benim hayatımı, yaşadıklarımı ve o gün ne yapacağımı biliyor muydun? Cevap ver!

-Ben çok zgnm.

-Ahh! (Melek yere dñŒecekken Mert onu tutar. Ve Melek Mert'in kucağına dñŒer.)

-İyi misin?

-Ben özür dilerim. Hıncımı senden çıkardım. Ben kendi hayatımı hiç düşünmedim ve seni suçladım.

-Haklısın suçlamakta. Ve bunları biliyorum. O yüzden Ada ile konuştum. Herşeyi öğrendim. Ben Ada'ya bir parti organize ettim. Eğer kabul edersen...

-Hayır. Bunlara gerek yok.

-Ama özrüm olarak kabul et. Hem Ada çok sevindi.

-Ahh! Peki.

-Teşekkürler. Seni çıkışta bekliyorum.

Melek birkaç dakika sonra kapıyı açıp çıktı. Karşısında Ada'yı bir kadını ve Mert'i gördü.

-Bu kadın kim Ada?

-Anneannem.

-Ne?! Bu kadının burada ne işi var? Çekil şurdan Ada!

-Kızım bak ben çok pişmanım.

-Sen hiç bir pişmanlık duyamazsın. Ben senin kızın falan da değilim. Seni görmek dahi istemiyorum.
Git buradan!

-Anne böyle yapma ben anneannemi çok sevdim.

-Sen ne vicdansız kadınsın! Utanmadan bir de Ada'ya kendini sevdirmiş.

-Annecccc!

-...

-Beni dinleyin hepiniz! Anne sen benim için herşeyi yaparsın. Anneannemin yaptığını da yaparsın. Sen bugüne kadar bana her türlü fedakarlığı yaptın. Ve yaparsın da. Ben bir hata yapsam hemen affedersin. Ve ben sensizliğe dayanamam. Biliyorum senin o kocaman yüreğini. Biliyorum sende özledin anneni. Hadi ona bir şans daha ver çünkü o senin annen.

-Ada ama...

-Anne bir kez olsun geçmişi düşünme. Ve hayatına tertemiz bir sayfa aç. Hiçbir şeyi umursama ve anneni affet.

Melek bu sözleri duyunca duygulandı ve annesine sarıldı. Onlar sonsuza dek barışacaklarına yemin ettiler. Ve Mert, Ada Melek ve annesi hep birlikte hastaneden çıktılar. Mert ile Melek birbirleri ile samimileşti. Birbirleri için yaratıldıklarını anladılar. Sonra Ada'nın doğum günü kutlamasına herkesi davet ettiler. Çok güzel bir kutlama oldu. Ada en mutlu günün yaşadı. Sonra Mert mikrofonu alıp şöyle dedi:

-Evet arkadaşlar keyifler yerinde. Fakat şimdi herkes dikkatini buraya versin. Ben önemli bir teklif için Melek'i buraya çağırıyorum.

-Evet buyrun Mert Bey.

-(Mert bir yüzük çıkarıp diz çöktü.) Benimle evlenir misin?

-Ne? Mert sen ne ne diyorsun?!

-...

-Tabii ki de evveeeeet!

Herkes alkışlamaya başladı. Ada ve anneanesi de alkışladı.

O günden bir iki ay sonra Mert ve Melek düğün yaptılar. Melek çok mutluydu. Düğününde uçarcasına dans ediyordu. Böyle günlere gelebileceğini nasıl bilebilirdi? Maddi sıkıntısının bir anda geçeceğini, hayatta mutlu olabilmek için ona çarpan bir adam ile bir hayat kuracağını nereden bilebilirdi? O bunca şeye direnmiş, annesini affetmiş ve sabrederek sonunda mutluluğa kavuşmuştu. Sabretmek... Evet sadece sabretmeliydi insan. Sorunlara göğüs germedikçe, hayatı sevmedikçe, ikinci şansları kabul etmedikçe ve mucizelere inanmadıkça bu hayatta kimseye ama kimseye yer yoktu.

Günler ayları aylar yılları kovaladı. Mert ve Melek mutlu bir aile kurmuştu. Melek tüm bu yaşadıklarından bir roman hazırlamaya karar vermişti. Yazar bir arkadaşı ile işbirliğine girdi. Güzel bir iş çıkardılar. Mert Melek'i hep destekledi. Sonunda bu kitap yazma işi tamamlandı. Ortaya güzel bir kitap çıktı. Okuyucular kitabı çok sevdi. Ve kitap 18. basıma kadar ulaştı. Bu kitabın ismi "ANNE" idi. Melek o günden sonra ünlü bir yazar oldu. Kitap yazmaya devam etti. Arkasında destekçileri ve onu çok seven okurları vardı.

Sabret,zorluklara göğüs ger. Şans ver, kimsenin özrünü çevirme. Mucizelere inan,elbet bir gün zorluklar biter ve şans sana güler. Hayatta sev karşısında sevil.Sadece kendin ol. Merhametten vazgeçme.Kötü olma sakın karşılığı var elbet. Bu sözleri unutma kal sağlıcakla!

YAZAN: ELİF EYLÜL KARATAŞ

ÜLKER YÖRÜKOĞLU BİLİM VE SANAT MERKEZİ

ABİM Mİ?

---

*M*erhaba. Ben Mila. Şu an 26 yaşındayım ve psikiyatrist olarak bir hastanede

çalışıyorum. Nasıl bir hikayem mi var? Hemen anlatayım! 7 yaşındaydım ve okula yeni başlamıştım. O gün bahçede alışılmadık bir kalabalık vardı. Okulun tam olarak yanında minik bir çam ağacı bulunuyordu ve ona bakıp minik kuşları düşünüyordum. Hemen arkasındaki 4 adet yeşil çam ağacı ise babamın gençlik dönemlerinden kalma fotoğraflarını anımsatıyordu. Bahçede çamlara benzer

birçok Ardiç ağacı vardı. Binanın karşısında bulunan Ateşke bitkileri ise huzur veriyordu bana. Yaklaşık iki metre kadar uzakta ise ikişer adet bank vardı ve bu bankların arkasında ise birer tane çam ağacı bulunuyordu. Ağaçların arkasında piknik masası vardı. Kardan adam da bu masaların üzerinde öylece oturuyordu. Karşındaki okulun yan tarafında ki boş park ise beni üzüyordu. Havada öylece yağın tiz kar ise insanın içini burkuyor. Her neyse. O gün okuldan çıkmış eve doğru yürüyordum. Anlam veremediğim bir şekilde işte olması gereken babam evdeydi, evde olması gereken annem ise evde değildi. Bir tuhafılık vardı... Babam bir hayli üzgündü. Ona neler olduğunu sorduğumda alelacele bir şeyler uydurup geçiştirmişti. Meraklanmıştım. Bence bu oldukça normaldi. Babam hemen hemen bir ay sonra odama gelerek:

“Mila, babacım bir şey konuşabilir miyiz?” dedi.

“Tabikide babacım.” dedim.

-Bak kızım... Bu senin yedek anahtarın. Maalesef ki ben işteyken eve kendin girmek zorunda kalacaksın...”

"Tabii babacım bir sorun olmaz merak etme."

Aradan 1 yıl geçti. 2 yıl geçti. Ama annem hiçbir şekilde eve geri gelmedi. Geçen sene aramızda şöyle bir konuşma geçti babamla;

Ben: “Baba annem hani bir yıl sonra gelecekti?”

Babam: “Bilmiyorum kızım. İşi biraz daha sürecekti. Yani öyle söyledi.”

Gözümde akmak için yalvaran bir gözyaşını gözümde tutmaya çalışıyordum. Nedenini bilmiyorum ama bunu yapmayı istemiyorum...O yaşı akıtmayı. İstemiyorum çünkü babam üzülür. İstemiyorum çünkü güçlü görünmeliyim. Neden kendimi düşünemiyordum. Bu hep böyle mi olacaktı? Başkalarına protein vermek için kesilen tavuk ben mi olacaktım hep...? Ben. Bilmiyorum. Daha o yaşta bile insanlar için kendimi harcamaya başlamıştım. Okulda da annem yurtdışına

gittiği için popüler olmuşum fakat bu içten bir sevgi değildi. Beni param için kullanıyorlardı. Halbuki bilmiyorlardı ağlamak istediğimi. Bilmiyorlardı geçirdiğim kötü günleri.

Aradan birkaç yıl daha geçti ve ben 6. sınıf olmuşum. Babam tamamen değişmişti. Bambaşka bir insan olmuştu... Sürekli insanlara kızan bir adam...

Kendime kızıyordum. Belki onu bu hale ben getirmişt看. Belki benim yüzümden gitmişti annem. Neden herşeyi kendimden bildiğimi hala anlamıyorum... Bir gün babamla aramızda şöyle bir konuşma geçti:

“-Hazırlan. Bundan sonra babaannen ile yaşayacaksın.”

-“NE! Baba sen ne diyorsun! Ben asla babaannemle kalmam. Bir kere sen de şahit oldun hem! Beni yanında istemiyor.. Baba sana ne oldu..?”

Yüzündeki öfkeli ifade cevap vermesin diye tutuyordu sanki. Çünkü sorduktan sonra yüzünü gerdi ve kaşlarını çattı. Hani pipetin başındaki kıvrımlı yeri bükersiniz de içeceği öyle içersiniz ya..

Kaşları o pipetin ucu gibiydi.. Son derece çatık ve kızgın.. Öfkesini bana bir ara sokakta savurmaya çalıştığı sırada Başında siyah kapşonlunun kapşonu geçirili ve ağzında bir siyah fular olan , gözleri annemi hatırlatan bir adam gelip babama engel oldu. Kimdi bu adam..? Anneme nasıl bu kadar benziyordu..? Nasıl olabilirdi..? Gözlerime inanamıyordum. Babam ona ağlayacakmış gibi baktı. Gözleri sanki "Allah kahretsin!" diyordu babamın. Neler oluyordu..? Kim olabilirdi, kim olabilirdi.. İçim içimi yiyordu.. Babam beni kolumdan tuttuğu gibi babaannemin evinin bahçesine fırlattı. Kendimi çok kötü hissettim. Babam bahçeden ayrılır ayrılmaz kaçmaya başladım. Ama nereye gide bilirdim ki.. Üff bu sadece bir hayaldi.. Ama.. Ya o adam beni bulursa.. Ya bana birşey yaparsa.. Geri döndüm. Buna mecburdum. Ne yapsam ne yapsam.. BULDUM! Teyzem.. Onun beni kabul edeceğine emin adımlarla ilerliyordum. Fakat ne gördüm bilemezsiniz.. ONU! Teyzemi.. Babaanneme giderken hem de! Sanırım günün sonunda kafayı yiyecektim. Neden mi!? Çünkü teyzem beni hatırlamıyordu! O akmak isteyen yaş hayallerine kavuşmuştu.. Akmıştı çünkü.. Beni.. Yeğenini.. Her neyse.. O adamı bir daha gördüm. Yoksa hayal miydi bunların hepsi..? Offff

deliricem. Neden ben.. Hani okuldaki ilk iki ders Matematiktir ve "WHY ME!?" diye bağırırınız ya.. Aynen o durumdayım Şu an.. Beni tanımayan teyzem, onu sevmediğim babaannem ve kızgın bir ifade takınan babam.. İnsanlar normal olamıyor mu.. Her neyse..

Aradan 3 yıl geçti ve ben lise 1'e gidiyordum. O zamandan beri arkadaşım la yaşıyordum. Evet arkadaşım la.. Annem veya babam hakkında hiçbir bilgim yoktu fakat tek bildiğim Şey babamın beni merak etmediği.. Geçen haberlerde görmüŐtüm, daha yeni doğan bebeği çöpe atmışlar.. Ya kardeşim madem bakamayacaksan niye doğuruyorsun ki.. Kendimi öyle hissetmeye başladım.. Birgün okulda domuz gri bi tespiti yapılan bir çocuk yüzünden okul karantina altına alındı.. Ve ben oradaydım.. Kankalarım la birlikte korkusuzca koridorda geziyorduk. Gelen çığlık sesiyle birlikte uzunca koridorda öylece dona kaldık. Bu neydi Şimdi..?

Ben: Kızlar koŐun!

Arkadaşlarım: Sen bı baksan..?

Ben: Pekii.

İlerledim.. İçimde bir yerlerde korkuyordum. Sonuçta bir insan durduk yere çığlık atamazdı. Vardı işte bir şeyler.

Gördüm.. *Yerde bembeyaz kesilmiş o ölü kızı gördüm.* Yutkunamadım bile. Kaçtım. Ama daha nereye kadar kaçabilirdim..? Ölümünden daha ne kadar uzak kalabilirdim ki.. Katil..? *Katili gördüm..!* Masmavi gözleri.. Öne doğru gelen saçları.. Gri ceket.. Elindeki kanlı bıçak.. Ve karşısında ben.. Ondan uzaklaşmaya çalışmamak elde değil normalde. Ama ben daha çok yaklaşıyordum. Evet yaklaşıyordum çünkü anlayamıyordum. Bir insan nasıl başka bir insanı öldürebilirdi..? Arkadan da çetesi geldi. Çete yaklaşık 6 kişilikti.. Çeteden biri:

“Uuuu.. Galiba bir hoşgeldin töreni yapacağız arkadaşşa. İsmi ne tatlım?”

Allah benim belamı.. Neyse verdi zaten. İsmi bile bilmediğim insanları o an kendime çok yakın hissettim.. Ve evet o da oradaydı.. Anneme benzeyen çocuk.. Ağlarcasına baktı ama ağlayıp

ağlamadığını göremiyordum. Çünkü sadece gözleri görünüyordu. Hasret dolu gözlerle baktı bana. Sanki içimde bir yerlerde bir ses bana “Onu tanıyorsun” diyordu. Ne demekti bu? Ben onu.. Dur bir saniye! Ben bunu neden anneme sormuyorum ki!? Doğru ya.. Telefonumun yurtdışına arama engeli var... Tüm bu saçmalıkların hepsi bir döngü halinde mi ilerleyecekti yoksa bir gün kurtulacak mıydık tüm bunlardan...? Neler olacağını bilmiyorum ama tek bildiğim bu işe girdim mi bir daha çıkamayacağım. Neyse işte korkusuz görünerek:

“Mila. Ayrıca bir daha o garip kelimeyi kullanırsan kötü olur. Şimdi git işine.”

“Peki, sakın mi olsak biraz?”

“Hayır olamam. Siz... Siz gencecik bir kızın hayatını alıyorsunuz, hayallerini, kalbini... HER ŞEYİNİ! Ve ben sessiz kalıyorum ha? Açıkçası çok beklersiniz.”

“İddialıyız demek. O zaman minik bir test. Yakında sorguya alınacaksın. Hatta bizde alınacağız. Orada neler anlatacaksın ha? 6 tane çocuk gördüm tanımadığım ve sonra bebek gibi ağladım falan mı? Haha! Tabii diyecek başka neyin olabilir ki?”

Sinirden patlamak üzereydim. O kadar gıcık birine benziyordu ki anlatsam boş olur yani. Ahhh yine başımı belaya sokacaktım. Ama bu sefer *tatlı* bir bela olacaktı ve macera dolu. Bu hikâyenin sonunu göremiyordum fakat sonunda ne olacağını görebilseydim eğer şuan kızları dinleyip gelmezdim. Harbi onlara ne olmuştu. Burada olmadıklarına göre ya orada beni bekliyorlar ya da korkup gittiler. Offfff hayat neden bu kadar zor?

“Sizi tanımadığımı nerden biliyorsunuz?”

“Tanımıyorsun da oradan. Eğer sen bizi tanısaydın bizde seni tanırdık sonuçta. Değil mi? Yani öyle olmalı...”

Bu sefer araya katil girdi. KATİL... Ne kadar garip bir unvan. Garip bir sessizlik sonrası o bozdu.

“Eğer buna tanık olan başkası da varsa çağır buraya.” dedi.

“Yok.. Yani senin bilmen gerek onu. KATİL sensin sonuçta.

“KAPA ÇENENİ!”“Tabii doğru söyleyeni dokuz köyden kovarlarmış. Ne kadar doğru söylediğimi tartışmak isteyen var mı ha?”

Herkes başını yere eğdi. Benden mi korkmuşlardı onu bile anlamadım ama.. Neyse işte o günden sonra beni aralarına aldılar. Nedense şu bahsettiğim (anneme benzeyen) çocuğa kendimi çok yakın hissettim. Ne de olsa bir benzerliğimiz vardı. Sormak istedim ona.. Nereden tanışıyoruz diye. Ama soramadım. Siz birinin karşısına geçip nereden tanışıyoruz diyebilir misiniz? Ben diyemem açıkçası. Ama çok merak ediyordum. Soy İsmi öğrenene bilsem yine rahatlayacaktım biraz

ama yok işte. Benimle aynı sınıfta ama sınıf defterimizi nöbetçi öğrenciler alıp duruyor. O yüzden bakamadım. Geçen hoca beni yanına çağırdı:

“Kızım siz Ayberk ile bir yerden tanışıyor musunuz? Sen geldiğinden beri soy ismini sorduğumda cevap vermiyor ve ona soy ismi ile hitap etmeme izin vermiyor. Neler oluyor?”

“Onu tanıyıp tanımadığım hakkında hiçbir fikrim yok hocam. Ama çok tanıdık geliyor..”

Demekki adı *Ayberk* miş. Şuan seksek de ikinci levele gelmiş gibiyim. Birde soy ismini çözebilsem.. Üzerimden dünyayı alacaklar gibi birşey olacaktı.Geçen anneannem beni aradı bana hiç hasta olmadığını ve babamın ona geçmiş olsun dediğini söyledi. Bana neler olduğunu sordu. Sonra anlatırım deyip eve koştum.

“Baba birşey diyeceğim de anneannem son 8 yıldır hiç hasta olmamış ve annem anneannemin hasta olmadığı 2. yıl gitmiş. Madem anneannem hasta değildi o zaman annem nereye gitti baba..?”

“Bu imkansız. İllaki olmuştur canım. Yani öyle olması gerekmez mi..? Annen bize yalan söylemez..”

"Sen kendini kandır baba."

Dedim ve çat kapı çıktım evden. Arkadaşıma patlamak istemediğimden bir kafeye gittim. Çete oradaydı. Beni görmemeleri için dua ediyordum fakat artık çok geçti. Gelip yanıma oturdular. "Dolu mu?" bile demeden...

- "Gene ne var?"

- "Ne yani yanına oturamaz mıyız?"

- "Neyse. Şimdi ötün bakalım. İsminiz ne?"

- "Bunu neden sorduğunu söyle ilk önce." dedi bu saçı önüne doğru uzamış, çetenin manyağı.

- "Siz bana dün şey dememiş miydiniz? 'Artık bizden birisin' hı? Sizden biriysen eğer isimlerinizi bilmem gerekiyor."

Fısıldadığımı sanan arkadaş:

“Oha! Bizimle olmayı kabullendi...”

“Neden öyle dedin ki?”

Ups! Duyduğumu bilmiyordu! Şoka girdi tabii ki :).

“Abi şoka girdi!” dedi biri. Birazcık gülebilmemiz için:

“Yok BİM’e girdi o!”

Dedim. Dikdik baktı bana. Ama diğerleri gülmekten kırılacaktı. Katil ortamı ciddileştirip bu sargı bezini (cesede verdikleri saçma isim) ne yapacaklarını sordu.

“Abi sahte şahit bulursak kurtuluruz işte.” dedi bir tanesi rahatlıkla. Şaşkınlıkla “Olum siz de hem dolandırıcı hem K (etraftakiler anlamasın diye katile K diyorum)çıktınız hee. Bırakın ya siz bu işleri. Hem tipinizden belli. Kaçaksınız siz. Hakimi bile ayakta uyutmuşsunuz ya helal size.”

“Karşım kız her şeyi bir günde anladı sen 1 aydır bizimlesin ve hiçbir şey anlamadın.”Valla bu altılı aranıyordur hee. Benden söylemesi. O an bir gaza geldim:

“Eee artık söyleyecek misiniz isimlerinizi?”

“Ben Berk.” dedi kumral saçlı olan,siyah gözüyle garip bir hayvana benziyordu.

“Ben Buğra.”

“Ben Asrıl.”

“Ben Onur.”

“Ben Demir.” Bunların isimleri biter mi yaa.

“Ben Burak. İkimizin ismi Berrak. Sanırım bizim sınıfta. Haa bir de. Sen de bizim sınıftasın.”

“Ben...” Söylemedi işte. Söylemedi ismini. “Sen Ayberk” diyeceğim de nereden biliyorsun diyecekti. Haklıydı. Biri ile ilk kez tanışıyorsunuz ve onunla hiçbir bağlantınız olmamasına rağmen

isminizi biliyor. Ya da vardı onunla bir bağlantımız. Neyse. Size de bu garip gelmez mi? Bence çok gari

"Sen ne? Dedim son cesaretimle.

Öylece yüzüme donakalmış bir ifadeyle baktı. Sanırsınız birden dondurmaya döndü de bir şey söyleyince eriyecek. Ve şu an buzluğa konuldu galiba. Dondu resmen. Yanındakiler "Biz bir hava alalım" dediler. Ayberk'te onayladı ve kalktılar ama zaten bahçedeydik. Sanırım bu gerginlikten kurtulmak istemişlerdi. Kafam karıştı. Neden söylememişti? Neden saklıyordu veya ne saklıyordu? Neler oluyordu? Karşımda oturan Demir ile göz göze geldik. Bana acır gibi bakıyordu

"Neden bana öyle baktığını sorabilir miyim acaba?" dedim ama ne dediğimi bende bilmiyordum çünkü aklım onlardayd

"Yakında anlarsın. Ben de Berklerin yanına gidiyorum. Sen de kalk istersen. Hesabı biz öderiz..."

Kalktım ve gittim. Kovuldum gibi bir şey mi bu? Sanırım. Daha sonra oradan kalktım ve caddenin kaldırımında yürümeye başladım. Telefonda arkadaşımın numarasını çevirdim ve onu aradım. Bu gece eve gitmeyeceğimi söyledim. Bana nerede kalacağımı sordu. Cevap vermedim ve telefonu kapattım. Daha sonra bir sahile gittim ve oturdum. Öylece sorguladım kendimi. Neden dedim, nasıl dedim, niye dedim, amacın ne dedim. Kendime dedim. Gerçekten amacım ne? Neden bu okuldayım? Neden onların yanındayım. Ve en önemlisi niye onu araştırıyorum? Neden ki yani? Çoğu insan birbirine benzer zaten. Niye bunu yapıyorum ki. Ve ben neden onlarlayım? Neden çekip gitmiyorum? Ama onların burada olması benim burada olmayacağım anlamına gelmez. Onlar neden burada, niçin burada? ONLAR GİTSİN! Ben niye gidiyorum? O neden hiçbir şey söylemiyor? Adını söylemiyor. Soy İsmi söylemiyor. Nerede doğduğunu söylemiyor. Ailesi hakkında bilgi vermiyor... Ama neden? Sabaha kadar bunu sorguladım. Ama sabah olduğundan haberim bile yoktu. Telefonuma 67 mesaj, 79 tane arama gelmişti ve 80. de şu an çalışıyordu. Defne (evinde kaldığım arkadaşım) beni tam olarak 80 kere aramıştı. Geri aramadım. Şuanki aramalarını da açmadım ve

sahilin kenarında oturduğum yerden kalkıp yürümeye başladığım sırada karşımda onları gördüm. Sabaha kadar orada oturmuşlar mıydı? Tam arkamda... Neredeyse hepsi uyumuştum ama *Ayberk* hâlâ uyanıktı ve denize bakıyor gibi görünüyordu. Neden oradaydı? Neden oradalardı? Neden hala bana bakıyordu? Neden gelmişlerdi? Ne yapıyordu? Ne yapıyorlardı? Neden ve niçin yapıyorlardı? Neden iki metre uzaktaki iki bank değil de arkamdaki iki banktaydılar? Bunları düşünmek için sürem azdı. Çünkü düşünmemi engelleyen şey onun koşar adımlarla gitmesi oldu. Daha sonra gözüm bankta uyuyan beşliye takıldı. Nasıl bu kadar rahat uyuyorlardı? İnsan bankta uyumaya neden alıştı ki? Sıcacık yatakta uyumak varken. Neden bir bankta uyumaya alışır ki insan? Sebebi ne ki? Aniden telefon sesiyle irkildim. Onlar ise sıçradılar. Oturuşlarını dikleştirip bana göz devirdiler. Telefonumun çaldığını unutup:

“Ne? Ayrıca göz devirmesi gereken sizler değil benim bir kere! Sizin burada ne işiniz var?” dedim.

“Sen hesap sormayı bırakta telefonunu aç!” dedi Onur. Kıpkırmızı olan yüzümle olduğum yerde kalakaldım. İki saniyede toparlayıp telefonun ekranına baktığımda hastane numarasını gördüm. Şok içinde telefonu açtım

“Alo?”

“Alo? Mila Demirci ile görüşüyorum değil mi?”

“Evet buyrun benim?” deyiverdim.

“Aslında size bu bilgiyi vermem yasak ama...” dediği anda yüzümü buruşturdum.

“Hangi bilgiden bahsediyorsunuz anlayamadım. Daha açık konuşur musunuz?”

Ugh... Ummm... Şey...” birinin baskısı altındaydı, biliyorum. Ama birşey de diyemem.

“Evet?”

“Anneniz...”

“NE!?! Annem mi? O ne alaka? Annem yurtdışında değil mi?”

“Hayır efendim... Değil...”

“Hanımefendi açık konuşur musunuz? Hiçbir şey anlamıyorum. Ne demek *değil?*”

“Aslında... Ahhh bunu söylemek acayip zor! Neden bunu yapıyorum ki?”

“Hanımefendi her ne yapıyorsanız şuan onu ben üstleniyorum söyler misiniz artık?”“*Aslında anneniz siz 7 yaşındayken...*”

“Ben 7 yaşındayken ne?”

“ÖLDÜ.” dedi ve telefon yüzüme kapandı. *Aa*

Sol gözümden bir damla yaş düştü. Yere doğru düşmeme şaşkınlıkla bakan beşli en son “Mila!” diye bağırdı. Gerisini hatırlamıyorum. Sanırım bilincimi kaybettim...Ne olduğunu bilmiyorum ne olacağını bilmiyorum ama tek bildiğim hastanedeydim ve kolumda bir serum vardı.

Gözlerimi açtığımda çok tanıdık bir kadın sesi geldi kulağıma. Bu o kadındı! Bana annem hakkında bilgi veren kadın... Gözlerimi açtığımı görünce koşar adım çıktı odadan. Sonra içeriye bizim altılı girdi. Ayberk en perişanlarıydı. Ben o çocuk için ne ifade ediyordum ki? Neden benim için endişeleniyordu? Neden benim için deliye dönüyordu? Neden bana kendini benim için ateşe bile atacakmış gibi bakıyordu...?

O sırada Defne de oradaydı ve bizimkileri sorguluyordu. Kendimi tutamadım ve güldüm. Bana baktı. Herkes bana baktı. Onlar bana bakarken her şey donmuştu sanki. Sesler, görüntüler... Sonra bir an irkilerek kendime geldim.

Berk'in sesi titriyordu. Çünkü o bebekken annesini kaybetmişti. Eh tabii bende kaybetmişim ama yapacak bir şeyimiz yoktu. Aklımdaki tek ses Berk'in ağlamasıydı. Korkuyordu... Kaybetmekten aşırı korkuyordu.

“Şşşt sakın ol!” dedim ve yüzüme baktı.

“Ben sakinim de sen iyi misin?!” dedi telaşla bana. Gülümsedim.

“Evet bende iyi olacağım sen ağlamayı kesince.”

“ÖZÜR DİLERİM ÖZÜR DİLERİM! Ağlamıyorum bak!” dedi. Çok tatlıydı. Tıpkı bir çocuk gibi gözyaşlarını sildi. Ben ise devam ettim konuşmaya:

“Anlıyorum ben de kaybettim annemi.. Yani bunu bugün öğrendim.”

Hepsi şok içinde yüzüme baktı. “Ne? Bakmayın bana öyle öğrendiğim gibi kendimi burada buldum zaten.”

“Ehh öyle olsun!” dedi Demir şakayla karışık.

“Hem bu sizi neden ilgilendiriyor ki? Ben bunu size anlatsam ne olur anlatmasam ne olur?”Gözleri doldu. Ayberk’in gözleri doldu. Neden o da benim kadar paramparça olmuştu? Annemin onunla ne gibi bir ilgisi olabilirdi? *Yıkıldı.* Ölüm haberini duyunca yıkıldı. Gözleri doldu. Sol gözünden

akamadı yaş. Ama neden? Bu benimle ilgili bir şeyken o niye yıkılıyordu? O neden üzülüyordu? Ben acaba telefonları mı karıştırdım? Onun annesi miydi ölen benim mi? Saçmala Mİla! Neyse bu haberden sonra ikimizde tamamen yıkıldık. O niye yıkıldı bilmiyorum ama ben annemi 8 yıl önce kaybetmiştim fakat bundan haberim yoktu. Şaka gibi! Bundan haberim yoktu... Hüngür hüngür ağlamam onu geri getirmeyecekti bu yüzden çokta ağlamamıştım. Ama içten içe bildiğiniz yıkılmıştım... Ne yapacağımı bilemedim bir kaç gün boyunca.. Daha sonra aklıma geldi. Babamı bulmalı ve ondan hesap sormalıydım belki. Ama onu bulmalıydım. Bulacağımı bizimkilere anlattığımda Ayberk'in kaşları çatılmıştı.

- “Bence bunu yapman bize daha çok zarar verir. Yani pardon sana.”
- “Yanıyorsun.”

BİZ Mİ? Biz derken? Onunla ne alakası vardı? Tüm bunlar onun ruhunu neden öldürmüştü? Neden beni babamdan koruyordu? Babamı nereden tanıyordu, anneme nasıl bu kadar benziyordu..?

Daha doğrusu babam bana vuracakken bizi nereden bulmuştu? Nasıl bulmuştu? Onun bizimle, ya da benimle bir alakam vardı...

YAZARIN ANLATIMIYLA

Ayberk ismini söylememişti çünkü Mira'nın onu tanımasını istememişti. İstememişti çünkü Mila onu hatırlarsa işi biterdi. Kim tarafından dersiniz Mila'nın babası aynı zamanda babası tarafından biterdi işi. Evet biterdi. Sebepsizce... Aklına takmıştı bunu Ayberk. Tanınırsa işi biterdi. Ama öyle olmayacaktı belki. Belki yapması gereken tek şey kendini ona, Mila'ya anlatmasıydı. Belki sadece kim olduğunu bilmesini sağlayıp çekip gitmeliydi Antaya'dan... Belki de kaçmamalıydı. Hepsini bir bir düşünmüştü ama sadece kafası karışmıştı.

AYBERK'İN ANLATIMIYLA

Gerçekten kafam acayip karıştı. Ne yapmalıydım? Şu iki cümleyi yaşıyorum:

“Korkundan mı kaçıyorsun yoksa sakladıklarından mı?”

Ne yaptığını biliyor musun yoksa yapmaktan korkuyor musun?”

Ne yapıyorsun sen Ayberk? Neden yapıyorsun? Amacın ne? Diye sorsam da bu soruların cevabını inan ki ben bile bilmiyorum... Ne yaptığımı, nasıl yaptığımı ne yapacağımı bilmiyorum. Ama bir şekilde kendimi ona anlatacak ve kendimi ona ispatlayacaktım. Kaçmak yoktu. Bir savaşın ortasında arkadaşlarımı, kardeşimi bırakıp kaçıp gidemem. Bilirsiniz savaş gibidir bazen hayat. Tam ortasında öylece kalakalırsınız. Kendinizi sanki o savaşta yalnızmış gibi hissedersiniz ama aslında her şeylerini yanınızdadır. Aileniz, dostlarınız, ruhunuz. Aslında hepsi sizinledir ama ben ruhumu ve ailemi 12 yaşında kaybettim. Evet şuan onu buldum ama o bunu bilmeyince hayatımda ne değişecek? Bilirse ne tepki verecek? Ben suçsuz olsam da beni yanında istememe ihtimali kaç? Yüksek mi...? Yoksa beni rakıp babasından intikam mı alacaktı? Evet babam demiyorum çünkü o adam benim babam olmayı hak etmiyordu... Ama Mila'nın bir abisi olduğunu öğrenmesi onun hakkıydı. Fakat korkum kendime değildi. Korkum Mila'yaydı. Onun için korkuyordum. Ben de her

abi gibi kardeşim için korkuyordum. Kafamı dağıtmak için bir sahilde durdum. Kulaklığımı arabadan aldım ve [Ellise'den Angel's Don't Cry](#) açtım ve Ona durumu nasıl anlatacağımı düşünmeye başladım. Nasıl söyleyecektim? Ne diyecektim?

Mila'nın Anlatımıyla

Durdum. Bir an annemin öldüğünü fark etmiş gibi uykumun ortasında sıçradım. Hastanedeydim. Beşli başımdaydı. Kalp cihazının sesi geliyordu. Sonra birden ses gitti. Görüntü yok oldu. Karanlık... O anı anlatabileceğim tek kelime karanlıktı. Gözlerimi açmaya çalıştım fakat olmadı. Onlara iyiyim demek istedim o da olmadı. Onları duymak istedim, duyamadım... Neden? Neden hiç bir şey duyamıyorum? Neden hiçbir şey duyamıyorum? Hiçbir şey hissedemiyorum ama neden?

Sonra sesler geri geldi. Ama sadece sesler. Yavaş yavaş görüntü de gelince hemen gözlerimi açtım. Karşımda ağlayan beşliyi gördüm. Kapıdaysa Ayberk... Ağlamaktan uyuyakalmış ve harab olmuştu Ayberk. Sanırım buna alışmalıyım.

“B-bana ne oldu?” dedim sanki uyumuşcasına.

Abi kız daha kalp krizi geçirdiğini bilmiyor” dedi sevinçten ağlayan Onur. Korkuyla yüzüne baktım. “Kalp krizi mi?!” diye bağırmamla odaya hemşirenin girmesi bir oldu.

“Hanımefendi sakin olun!” diye bağırdı. Kimin umrundaydı sanki.

“On beş dakika sonra taburcu olacaksınız. Şimdi ise sadece dinlenmelisiniz.” Dedi ve Ayberk’i çağırdı. O an ilk kez çocukluğuma dair bir şeyler hatırladım. Arkamda biri ve onun arkasında babam... O an bir şok daha yaşadım. Oydu... Ayberk! Arkamda koşan kişi Ayberk’ti. Gerisini hatırlayamadım ve taburcu edildim. Beni Defne’nin evine kadar bırakan Ayberk’e evinin kapısından şaşkınlıkla bakan Defne’ye döndüm. Ayberk ona sus işareti yapmıştı. Defne benim ilkokul

arkadaşımdı ve benim küçüklüğümü benden daha iyi hatırlıyordu. Ne biliyor olabilirdi ki Ayberk hakkında?

Eve geçtim ve bir şeyler daha hatırladım. Ayberk'e abi dediğimi... ABİ mi? Ayberk... Anneme bu yüzden mi bu kadar benziyordu? Sonra bir an her şeyi hatırladım! Ayberk'in abim olduğunu... Evden babam tarafından kovulduğunu ve hatta babamın bana unutturucu hap verdiğini. Bu hapi şeker diye 12 yaşıma kadar yemiştim! Demek ki bir zaman sonra herşey silindi. Evden koşarak diye çıktım. Ağzımdan çığlıklar çıkıyordu:

“ABİ” diyordum. Çığlıklar atıyordum abi diye. Daha sonra koştum Ayberk'in evine. Daha eve girmemiş yürüyüş parkındaki bankta oturuyordu. Koştum yanına. Bana şaşkınlıkla baktı. Saçım başım dağılmıştı. Bunu umursayacak halde değildim oysa.

“Buyur ne bu hal prenses?” dedi. Bilmiyordu bildiğimi.

Titreyen dudaklarımı aralayıp zar zor yutkundum. Ardından titrek bir nefes aldım ve...

“ABİ...” dedim. Şoka girdi. Yutkunamadı. Nefes alamadı.

“Kardeşim.” diyemedi. Direkt sarıldı bana. Titrek bir nefes vermesinin ardından saçımı okşadı. Onunla kavuşabilmek dünyaları bana vermişti. ABİM vardı fakat bilmiyordum... Şaka gibiydi. Ve evet u olayın üzerinden yaklaşık 12 yıl geçti. İkimizde Tıp Fakültesini bitirdik. Ben psikiyatrist oldum ve şu an nişanlıyım. Abimse asistan doktor olmuştu ve evliydi. Eşiyle çok mutlular. Bende nişanlımla... Bizim çeteye ne mi oldu? Hepsi evlendi ve hepsi yurtdışında yaşıyor. Bu ömürlük bu kadardı be günlük. Artık sana yapabileceğimi sanmıyorum. O yüzden lütfen seni bulanların iyi birer insan olmalarına dikkat et... İyi yolculuklar.” Yazıyordu bulduğum günlükte. Nerden mi buldum? Mila DEMİRCİ'nin mezarının yanından..

SON

BİR ANI

Yumruk yiyen kişilerin sesi, kulakları sağır eden silah sesi bir de babamın oğlum diye haykırışı

sonra büyük bir patlama en son hatırladığım şeyler bunlar. Ben küçük bir kasabada yaşayan teröristlerin saldırısına uğramış 11 yaşında bir çocuğum. Bir saldırı oldu kasabamıza. O gün kolum kırılmış ufak tefek yaralar almıştım. Babamın ise omurgası zarar görmüş ve iki bacağı kırılmıştı. Saldırının üstünden 1 ay geçmesine rağmen babam hala toparlayamamıştı. Ben de iyi değildim. Çünkü saldırıdan sonra sürekli kanayan ve bir daha kapanmayacak olan bir yaram vardı. Annem yoktu artık. Yaram sürekli kanıyordu. Günler geçiyordu. Bu acının yanına bir de onlardan intikam alma ateşi eklenmişti. Bu olayın üstünden tam 1 yıl geçti. Yaşım 12 olmuştu. Acı, kederli ve annemiz bir doğum günü geçirdim. Televizyon seyrediyordum. Birden donup kaldım. Ekranda tam 1 sene önce yaşanan saldırı görüntüleri veriliyordu. Başım döndü, terledim. Bu sırada düşmüşüm. Gözlerimi açtığımda hastanedeydim. Bu olay her gece rüyama geliyordu.

İçimdeki anne hasreti ve öç alma duygusu gün geçtikçe artıyor kıvılcım almış alev gibi cayır cayır yanıyordu. Dövüş oyunları oynuyor, teröristlerle savaştığımı hayal ediyordum. Birgün babamla iş için komşu kasabaya gittik. Babam oraya da teröristlerin geldiğini söyledi. Orayı da yakıp yıkmışlardı. Artık teröristleri araştırıyordum. Kimdi onlar, ne yaparlardı? Sonuca ulaşınca içim cız etti. Çünkü araştırmalarım sonunda elde ettiğim bilgilere göre benim durumuma düşen yüzlerce çocuk vardı. Artık bu çocuklara nasıl yardım edebileceğim hakkında düşünüyordum. Neler yapabilirdim bu çocuklar ve aileleri için? Araştırmalarım sonucunda ASELSAN' ın çok geliştiği ile ilgili bilgilere ulaştım. Birden beynimde şimşekler çaktı. Acaba ASELSAN'a mı katılmalıydım çocuklara yardım etmek için? Sonunda kararımı vermiştim. Ben de onların bir üyesi olacaktım. Gereken eğitimlerimi aldıktan sonra ASELSAN daydım. Her yeni haberleşme ihtiyaçları karşılandıkça, yeni yeni ürünler çıkardıkça zafer kazanmış gibi seviniyordum. Annemin ve diğer çocukların öcünü almıştım artık.

Mahmud Saïd KARCI

Ülker Yörükoğlu BİLSEM

BİR KÜÇÜK MACERA

Güneşli ve sıcak bir sabah.Dışarıda akan suyun sesi ve kuşların

cıvıltıları.Sabahları böyle uyanmak çok hoşuma gidiyor.Elimi yüzümü yıkadıktan sonra güzel bir kahvaltı yapıyorum.Ardından köye arkadaşlarımın yanına iniyorum.

Yine böyle güzel bir günde arkadaşlarımla birlikte köy meydanında toplandık.Köy meydanında bir etkinliğin yapılacağını öğrendik.Bugün benim için heyecanlı ve eğlenceli bir gün olacaktı.Etkinlikte birkaç yarışma ve oyunlar olacakmış.Ayrıca bir resim öğretmeni gelip çocuklara resim çalışmaları yaptıracakmış.Hemen eve gidip annemden izin aldım.Annem izin verdi ve çok mutlu oldum.Köy meydanında her şey hazırlanmıştı.Arkadaşlarımla bir parkur yarışmasına ve resim çalışmalarına katılmaya karar verdik.İlk önce parkur yarışına girdik.Beni çok yordu ama çok

eğlenceliydi.Ardından resim çalışmalarına girdik.Ben bir tane pastel boya çalışması yaptım.Artık hem yorulmuştuk hem de acıkmıştık.Birer tane sandviç ve meyve suyu alıp banklara oturduk.Bir anda annemin eve geç kalma dediğini hatırladım Ama bir yandan da arkadaşlarım oyun oynayalım diye sıkıştırıyordu.En sonunda arkadaşlarımla oynamaya karar verdim.Ve oyun oynamaya başladık.Bir anda etrafımızı mor bulutlar kaplamıştı.Ardından fırtına başladı.O anki korkumuz ve telâşımızla birlikte ormana doğru ilerlemeye başladık.Ormandan gelen vahşi hayvanların sesi bizi iyice korkutmuştu.Biraz daha ilerledikten sonra sislerin arasında yanan sarı bir ışık gördük. Oraya doğru ilerlemeye başladık.Ve bunun sonucunda bir kulübeye vardık.Kapı açıktı.İçeriye girdik.Bizi sıcacık bir oda karşıladı.Hemen içerideki şöminenin önüne oturduk.Çünkü çok üşümüştük.Biz içerde şöminenin önünde sohbete dalmışken bir anda arkamızda yaşlı bir dede belirdi.Hepimiz bir ağızdan "AAAAA"diye bağırdık.Dede korkmayın çocuklar dedi.Ama biz yine de telaşlıydı.Dede burada ne işiniz var çocuklar dedi.Bizde yaşadıklarımızı dedeye anlattık.Dede bizi ilk baş koltuklara oturttu.Ardından bize birer sıcak ıhlamur yapıp verdi.Ve bize şunları söyledi:

-Evet çocuklar birbirinden ayrılmayarak doğru yapmışsınız.Ama annenizin sözünü dinleseydiniz şu anda bunları yapamazsınız.Simdi anneniz sizi çok merak etmiştir.Bundan sonra annenizin sözünü dinleyin.Söz mü çocuklar?

Hepimiz birden "TAMAM!"diye bağırdık.Bu geceyi dedenin evinde geçirecektik.Dede bize bir sürü hikaye anlattı.Sonra güzel bir sofrayı hazırlayıp yemek yedirdi.Ve bize yatmamız için yatak açtı.Sabah olduğunda dede bizi ailelerimize götürecekti.

Güzel bir uyku ve kahvaltının ardından dede bizi evlerimize götürdü.Annelerimize yaşadıklarımızı anlattık ve bir daha onların sözünden çıkmamaya söz verdik.Ve bu olaydan annelerimizin sözünü dinlememizi,sözlerinden çıkmamamız gerektiğini öğrendik. Güzel bir hikaye

HANGİSİ

ANNEM?

*Y*emyeşil dağların üzerini bembeyaz bir örtü kaplamıştı. Dağın etrafını ise sisler sarmıştı

Böyle günlerde içimi bir karamsarlık kaplar. Neden bilmiyorum ama kıpır kıpır görünsem de, belli olmasa da içimi bir karamsarlık kaplar. Etrafıma bakınca uzun zaman geçmesine rağmen minicik, toz kadar da olsa bembeyaz kar taneleri yağıyordu. Bu minicik kar tanelerini elime sıcak bir kahve alıp izlemeyi severim. Kışa pek fazla sevmesem de... Dışarıyı izlerken kimisinin uzun zamandır yağmamış olan minik kar tanelerini ağızlarına girmesi için açtığını kimisinin ise çok çok fazla birikmemiş olan karı oynadığını görürüm. Nedense benim onlar gibi canım dışarı çıkmak istemez. Ben yazı severim. Kışa değil. Çünkü ben deniz çocuğuyum. Off şöyle bir sımsıcak güneş altında

yumuşacak kum üstünde karşınızda masmavi deniz... Off şöyle bir güneşlendiğinizi düşünsenize... Değil işte değil tam tersine karşınızda buz gibi bir hava, bembeyaz bir ortam ve karşınızda ne deniz var, ne kum... Etrafa boş boş bakıyorsunuz işte. Bazı insanlar bundan ne anlıyor ki? Mis gibi yaz varken . Ne güzel yüzün işte, güneşlenin. Aman boşver insanları. Bir an önce yaz gelse de kurtulsak bu soğuktan. Üşüyorum ben üşüyor. Artık yanmak istiyorum, yanmak. Koskocaman,sımsıcak beni saran güneşte yanmak. Ahh keşke hiç bitmese yaz sıcak,sıcak sımsıcak yaz. Ayy birden hayallere dalmışım nerde kalmıştım. Bir anda televizyondan ağlama sesi duyuldu. Bir anne ve bir baba :16 yıl önce kızımızı kaybettik. Ümidi kesmeyelim dedik aramaya devam ettik. Ama 16 yıldır küçük bir iz dahi yok. Üüü ühü ühü off off şimdi o yanımızda olsa... Neden daldın dersiniz bu anneyle baba bana nedense çok benziyordu. Acaba bir bağımız mı var ne gibi bir bağımız olabilir. Hemen mutfakta yemek yapan anneme koştum. /Anne annee bir gelsene bana ne kadar da benziyorlar değilmi onlarla bir bağlantımız var mı?/ Gerçi ne olabilir ki Ama yine de gözüm takıldı. Annem "Olamaz"diye bağırdı./ Anne Ne oldu dedim . Annem yok birşey deyip geçiştirdi hemen mutfağa gitti çok işim var

deyip kapıyı kapattı. Çok merak ediyorum neden annem çok telâşlandı. Televizyona tekrar baktım. Kadın iphâlâ ağlıyordu. Sonra kaybettiği kızının yeni doğan, bebekken ki fotoğrafını gösterdi. Bulan olursa diye de telefon numarasını verdi. Gösterdiği fotoğrafta bir şey dikkatimi çekti hem bana çok benziyordu hemde bebeğin giydiği kıyafet bana annemin bana küçükken giydirdiği ve hâlâ sakladığı kıyafetle aynıydı. Nasıl olabilirdi? 😊 😊 😊 Annenin bir şey dediğini fark ettim. 🗣️ 🗣️ 🗣️ "Kızımın ismi de Eda. Kızımı bulursanız ne olur beni arayın. Ne olur. Çok özledimm" Eda ismini duyunca şok oldum. Acaba gerçekten ben miydim? Hayır ,hayır nereden çıkarıyorsun böyle şeyleri Eda? dedim kendi kendime 😊 😊 Böyle birşey olamaz Benim annemde, babamda var. Ama bir yandan da düşünüyordum. Ben değilsem kimdi? Bu kadar benzerlik nasıl olabilirdi? Gece yatağıma girdiğimde sürekli bunu düşünüyordum. Hele annemin o tavrı neyin nesiydi öyle. Offf kafam çok karışık. Sabah kalktım. Matematik sınavım vardı ve çok çalışmışım. Zaten en sevdiğim ve en iyi olduğum ders matematiktir. Neyse sınıfa hazır bir şekilde girdim. Ama hala aklım o haberdeydi. Unutamamıştım.

bir türlü. Sınav kağıdı önüme geldiğinde korktuğum şey başıma gelmişti. Dünkü yaşadığım şokla sayılar birbirine girmişti. En basit şeyleri yapamamıştım. O anki yaşadığım anı anlatamam. 😞 😞 Sınav kağıdını verdiğimde sadece birkaç soruyu doğru yapmıştım. Sadece bir kaç soru hariç. Bazılarını boş kalmasın diye kafadan attım. Bazılarını zor da olsa yaptım. Zaten notum da hiç iç açıcı değildi. Hatta hiççç. Berbat ötesi. daha ne diyebilirdim ki? 😞 😞 😞 😞 Notum 55 di Öğretmen sonuçları açıklarken sıra bana geldiğinde şok geçirdi. 😞 😞 😞 😞 😞 😞 Eda Eee ddd aaa nasıl yani bu bu bu bu sen olamazsın. Yanlış bakmış olmalıyım. Hayır hayır bunda bir yanlışlık olmalı. Ben hiç öğretmen gibi değildim. Öğretmen:Eda sen bütün matematik sınavlarından 100 alan sen nasıl nasıl böyle bir not alırsın. Yaniii ne oldu sana hasta falan mı oldun? Ben: Boş verin öğretmenim çok karışık. Öğretmen fazla üstelemedi. Eve gittiğimde anneme birşey söylemeden odama kapandım. Anneme nasılsın? Ne yapıyorsun? falan diye de sormadım. Hemen telefonu kapıp,haberi araştırdım. Gerçi fazla bir sonuç bulamadım. Sürekli aynı şeyler dönüp dolaşıyordu.

Kızımız kayboldu. Şöyle de böyle de ... Annem yemeği hazırlayınca beni çağırdı. Babam da işten gelmişti. Edaa hadi kızım gel çabuukk. Yemek hazır.

Geldim dedim. (Solgun bir sesle)

Yemeğe oturunca babam sordu:

Kızım solgun görünüyorsun yoksa sınavın kötü mü geçti?

/Yok yaa çok önemli değil dedim. Kendimi biraz halsiz hissediyorum o kadar. Sonra kimse konuşmadı herkes yemeği bitirince odalarına geçti. Bu arada benim babam bir şirkette patronluk yapıyor annem ise ev hanımı. Benim de büyük hayalim doktor olmak. Odamda hiç dışarı çıkmadan kitap okudum sona yattım. 😊😊 Bugün güzel bir uyku çektim. Kalktım. Okula gittim. Bu sefer daha iyiydim. Ama hala araştırıyordum. Arama motorunda hep o haberle ilgili şeyler vardı. Öğretmenler o hafta dalgınlığımı fark edip annemle konuştular. Dalgınlığım yüzünden bu hafta doğum günüm olduğumu fark etmemişim. ☐☐☐o sabah okula gittiğimde ilkokuldan (hala beraber

olduğumuz) Arkadaşım Naz elinde bir kutuyla bana doğru geldi bende ne o yine kendine bir barbie bebek mi aldın? Hiç büyümedin mi hâlâ kızım sen dedim. (Çünkü evi barbie bebekle doludur. Ve hâlâ oynar.) Naz bana öyle bir baktı ki bir anda korktum. / Naz:Sen delirdinmi kızım ? Bugün senin doğum günün ya. /Eda: Doğum günü...Doğum günü doğru ya bu benim için bir ipucu ./Naz : Eda dur . Vallahi delirmiş bu kız her yıl doğum gününü çokook öncelerden organize eden kız . Bırak doğum gününü şimdide orada burada koşturuyor. Eda hadi zil çaldı otur yerine Al şunu doğum günün kutlu olsun tenefüste açarsın. Eda:Teşekkürler biraz heyecanlandım da/ Naz: (kısıık sesle)ne birazı hem sen neden heyecanlandın ? /Eda:boşveer hah öğretmen geldi. Yerine geç çabuk hadi hadii . Artık geçen haftadan biraz daha toparlanmıştım. Ah ne diyorum bugün doğum günüm ayy çok heyecanlıyım . Acaba evde benim için hazırlık yapmışlarmıştır Ay neyse zaten bir haftadır dersleri doğru düzgün dinleyemiyordum. Şimdi bari dinleyim. /Edebiyat öğretmeni: Evet çocuklar sözlümüze başlayabiliriz. Be be ben yanlış mı duydum öğretmen sözlü mü dedi ? Her şey bana özel mi hazırlanıyor çıldırıcım . Neden bana kimse haber vermedi üst üste olay olay olay birini atlattım

derken biri daha. Offf. birde ben ne sınavı olursa olsun bütün sınavlara önem veririm . Farketmez benim için 95 alsam ortalığı yıkarım.(geçen hafta hariç)Neysel bu arada sadece matematiğim değil bütün derslerim çok iyidir. Ayy ben ne kadar talihsizim listenin en başındayım inşallah geçen hafta öğrettiklerinden sormaz /Öğretmen :Eda Dağcı /Bana biranda sıcak bastı stresten. Neysel öğretmen başladı sormaya:Edacığimm şimdii: Hikayeler ne bakımından romandan ayrılır? /(Çok şükür ilk soru önceki konulardan geldi)Eda: *Hikâye kısa ve orta uzunlukta bir yazı türüdür. Roman ise uzundur.*

Hikâyede kişi sayısı azdır. Romanda kişi sayısı fazladır.

Hikâye olayların sebebini araştırmaz. ...

Hikâye her zaman tek konu üzerine kurulur. ...

Hikâye tek boyutludur, roman ise çok boyutludur.

Öğretmen:Aferin Eda bu konuyu iyi çalışmışsın./içimden(Aslında çalışmadım da ...Neyse)/Öğretmen: Pekiii Hangisi işaret zamiri değildir? A/Hiçbiri B/Bu C/Şu D/Bunlar /içimden sessizce gülererek (hahaha çok kolay)Eda:Öğretmenim cevap A çünkü hiçbir zamiri belgisiz zamirdir diğerleri ise işaret zamiridir./Öğretmen: Teşekkürler Eda geçebilirsin./Ohh neden bu kadar kolay geçti anlamadım. Neden 2 soru neyysee. Benim için iyi oldu. Diğer ders de iyi geçti iyice dinledim. 3. ders 4. ders 5. ders derken paydos zili çaldı.Eve heyecanla gittim. Acaba ne yaptılar diye kapıyı açtım sırada tahmin ettiğim gibi sürprizzz □□ Her yıl doğum günümü ailemle ve çok özenle hazırlanmış süslemelerle kutlarız . Ama bu seneki dekorasyon varya görmeniz lazımdı, ağzım bir karış açık annemle babama baktım. Babam da benim için işini ayarlamış.*Canım ailem benimmm.Onları çooooook seviyorummm* Sankii kraliçenin yeni doğmuş bir çocuğu için parti vermesi gibi hazırlanmıştı herşey muhteşem balonlar, konfetiler, süsleme için çeşit çeşit kağıtlar daha neler neler□👉👉👉👉👉👉 pastaya gelince kat kat prenses pastası amanda aman herşey mükemmel. Annemle babama belki yüz kez sarıldım. Onlarda beni öpücüklere boğdular. Naz'ın hediyesini

açmak için eve kadar bekledim. Annemle babamda hediye almıştı. İlk Nazın'kini açtım ve içinden çok tatlı bir arkadaşlık kolyesi çıktı. Çok beğendim. Üstünde *best friend* yazıyordu. Ve şekli iki tane kız(yani biri onda diğeri bende olan kız)el ele ama ellerinin ortasından yapboz parçası gibi ayrılıyordu yan yana geldiğinde elele iki kız ortaya çıkıyordu best friend yazısının üstünden de ayrılıyordu kolye. Klasik. Sıra annemle babaminkini açmaya geldi. Onlarinkini çok merak ediyordum . Çünkü böyle şaşâlı bir doğum gününün üstüne hediye de büyük olmalıydı 📁📁📁📁.Paketi açtığımda bir de ne göreyim. İçinde soon model bir telefon vardı ama bu telefonu görünce şokun şokunu geçirdim konuşamıyorum. Hayır neden bu kadar büyümüşken sanki ilk doğum günüm gibi (daha daha fazlası)davranıyorlar. Neyse çok çok çok güzel bir doğum günü geçirdikten sonra 📁📁📁📁Yoruldu diyemem çok mutlu oldum . Güzel saatler ardından odama gidip yatağıma uzandım,telefonu elime aldım. Merak ettiğim kayıp kızın doğum tarihine

baktım. Yani arama motorunda aradım. Yoğun ve saçma sapan bilgiler ardından sonlarda bir bilgi buldum. (Doğru mu belli değil)ayı ve yılı aynıydı ama günü aynı değildi.(11.10.2002)

Amaan benim için artık çok önemli değil ben hayatımdan çok memnunum. Deyip uyudum .
Sabah kalktım babam gitmişti annemde bana kahvaltı hazırlıyordu. 📖 🏠 🔍

—(uykulu bir sesle)Anneeğğ ne hazırladın?

—(tam tersi bir sesle)Ennn sevdiğin kahvaltılı gevrek veee muzlu süt

—Neee !!

(İçimden)sağlıklı olman için her zaman yumurta süt peynir zeytin diyen annem gidip en karşı çıktığı şeyi alıp benim için hazırlamış. Bugünün de güzel geçeceğini buradan anladım. 😊 En sevdiğim kahvaltıyı yapınca enerjik bir şekilde okula gittim. Kahvaltılık gevreği ve muzlu sütü neden bu kadar seviyorsun diyorsanız *cevapsız* sadece seviyorum karrşiiim . İlk dersimiz fizik idi

(matematikten sonra en sevdiğim derstir.) bu arada bizim fizik öğretmeni dünyanın en tatlı insanıdır. Ders anlatırken öyle kibar ve şeker sesle anlatır ki akıllara zarar bu yüzden ders dinlemeyi en sevmeyen insan bile dersi dinlememek elde değil bu yüzden bizim sınıfta herkesin en iyi yaptığı ders fiziktir. ve tabii öğrencilere dersi dinleten,sevdiren bir öğretmen olduğu için velilerin de en gözde öğretmeni odur.👩🏫🌟 Ahh tabii bu haftaki konumuz : Akım manyetik alan güzel konudur. Dinleyelim . Fizik öğretmeni yine en güzel sesiyle başladı derse:Merhaba(günaydın) benim çalışkan öğrencilerime...☐(sınıfa hep böyle girer.) Bugün bildiğiniz üzere akım ,manyetik alan konusuna giriş yapacağız. Derkeen ders bitti. 2. Ders tarih dersiydi tarih öğretmeni biraz daha sertti . Ama yinede dersi güzel anlatırdı. Diğer derslerde güzel geçtikten sonra zil çaldı. Eve giderken artık havaların yavaaş yavaaş ısındığını görünce bir oh çektim. Sonunda...birkaç gün böyle geçip gitti yani annemle babam bana en güzel şekilde davrandılar. Ve her istediğimi yaptılar.(neden bilmiyorum.) Ama bende bu fırsatı değerlendirdim. Normalde böyle değilimdir ama ... Mesela hep istediğim ve gereksiz dedikleri şeyler aldım. Derkeen günler günleri aylar ayları kovaladı vee sonunda yaz geldii

. Ve Őunuda söyleyeyim karnem takdir idi. (96.9999)diğer yıla gÖre kÖtÜ ama olsun sonuçta yaz geldi. Neyse annemle ve babamla yazın nereye gideceğimizin ve nerede denize gireceğimizi kararlaŐtırdık. Tabii kararı bana bıraktılar. Bende nerenin denizi gÜzelse oraya dedim. Uzuun araŐtırmanın sonucu 1. sırada bulduğumuz Ölüdeniz 'e gitmeye karar verdik çok heyecanlıydım. Hemen hazırlıklara başladık. Mesela ŞÖyle:

—Anne annee gÜneş gÖzlÜğümü gÖrdÜnmÜ?

—Hayır görmedim güzel kızım

—Anne bu Őapka bana kÜçük geliyor yenisini alsakk

—Olur kızım

—Annee bizdeki ŐiŐme yatak patladı mı?

—Hayır kızım patlamadı. Kolidordaki dolabın içinde

Gibi gibi gibi birsürü şey . Sonra öyle bomba bir haber geldi ki havalara ciddi şekilde uçtum ✨
diyebilirim. Annem yanıma gelip

—Kızım bu sana sürpriz olacaktı ama dayanamadım. Bizimle birlikte tatile Nazlar da gelecek.

—Neee! Doğru mu duydum yaşasın!!!!yeehuu

—Sakin ol kızz .

—Bu çok güzel bir haber nasıl sakın olayım.

Sonunda yarın yola çıkacaktık. Gece heyecanımdan uyuyamadım. Sabah da uykusuzluktan zor kalktım. Yola çıkıp havaalanına varınca Nazlarla buluştuk. Uçakta herkes ailesiyle oturdu. Nazla bir tatil nasıl geçerdi acaba neler yapardık? Nazla kaç yıllık arkadaş olmamıza rağmen hiç aynı yerlere gitmedik. Biraz garip değilmi? Uçakta etrafıma bakınca karşımda elleri arkada çok tatlı bir hostes duruyordu. O da bana baktı gülümsedi. Bir isteğin varmı tatlı kız dedi. Yok dedim. Dalmışım.

☺yaklaşık 1,30 saat sonra Muğla'ya varmıştık . Hep birlikte havaalanında inip gideceğimiz yere doğru yola çıktık. Fethiye'ye geldikten sonra sonra gideceğimiz oteli araştırdık. Sonra çok lüks bir otel bulduk ve oraya yerleştik. Odaya yerleştikten hemen sonra anne ne olur denize girelim dedim bu arada tuttuğumuz otel Ölüdeniz'e en yakın otellerden biriydi . Annem olur dedi ama biraz öğle yemeği yedikten sonra siz babanızla aşağı inin biz geliyoruz. Naz , ben , babam, Naz'ın babası aşağı indik ardından annemgil geldi. Güzelce karnımızı doyurduktan sonra hazırlandık ve ailecek denize girmeye hazırдық. Bu arada Naz da en az benim kadar yazı ve denizi sever. Kendimize bir şezlong bulduktan sonra güneş kremimizi güzelce sürdük. Ve denize girmek için hazırlandık. Tam denize girecektim kii birşey gördüm. Yani birşey gördüm derken birini gördüm. Evet evet çok tanıdık birini gördüm. Bu bana benzeyen şu haberdeki kadındı o. Evet oydu. Birkaç saniye baktıktan sonra kadında bana baktı ve gözleri par- ladı Ne yapacağımı bilemedim. Korktum. Sonra görmemiş gibi yapmak istedim. Ama olmadı. Naz bir taraftan hadisene kızım diye bağıyor. Bir Taraftan baktığım yeri

kestirmeye çalışıyordu. Ve sonunda kadın bana doğru yürümeye başladı. Yutkundum. Annemgil ne yapıyor dersiniz uzaktaki şezlongta sohbet ediyorlardı. Kendilerini öyle kaptırmışlar ki... kadın/

- Şeyy pardon seni kaybolan kızıma çok benzettim. Sende bana öyle bakınca bir anda...

Kadın ağlamaya başladı. Sonra gözyaşlarını sildi. Ve kendini topladıktan sonra birşey diyemedi sadece öyle durakaldı. Ayrılmaya niyeti yok gibiydi sanki kızı olduğuna kesinlikle inanmış gibiydi. O sırada naz ne yapıyor dersiniz taa derinlere gitmiş. Ve arkasından beni takip ediyor sanmış. Ve şu an gözükmeyecek bir yerde. O sırada Naz'ın annesi Nilgün teyze beni görmüş ve annemlere:

-sizin kız tanıdık birini gördü herhalde

Annem:

Nasıl? demiş ve bana bakmış. Ve annem yanımda ki kişiyi inceledikten hemen sonra koşmuş. Hemen ne oldu kızım diyerek bize yaklaştı. Annem yanımda ki kişiyi tanımış olmalı ki ne yapacağını

bilemedi. Gülümsemeye çalıştı. Kadın hemen atıldı: Birşey yok sadece kaybolan kızıma çok benzettim-de... o yüzden özür dilerim. Annem ne diyeceğini bilemedi ve ağlamaya başladı:

—Şeyy nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Amaa...(bayayağı bir duraksadı ağlamaya devam ediyordu. O sırada Naz, Nilgün teyze Kasım amca ve babam hepsi oradaydı.Babam sanki annemin dediklerini bilir gibi davranıyordu.) Şeyy aslındaaa bahsettiğiniz kızzz bu! sonra öyle bir şiddetle ağladı ki plajdaki görevliler kavga oluyor sanarak koştular. Öyle bir durum olmayınca gittiler. Ben ise şok değil şokun şokunu geçirdim. Konuşamadım. Biryandan rüya olması için dua ediyor biryandan kendimi cimcikliyordum. Demek ki ben 15- 14 yıldır annem olmayan annemle büyümüşüm. Herkesin dili tutulmuştu. Sadece annem(mii??) ağlıyordu. Uzun sessizlik ardından tekrar söze başladı. Aslında bir yerde kayıp çocuk annesi bulunamadı haberini duyunca bir çocuğun hayatını güzelleştirebiliriz umuduyla çocuğu sahiplenelim dedik.(Ağlıyordu) hıck fırt (kendini biraz daha toparlayarak) uzun yılar sonra hâlâ haber alamayınca iyice alıştık sonra sizden haber alıncada

artık o kadar alışmıştık ki bırakamadık. İştée affedin lütfen. Babamda(mii??) ağlamaya başladı. Bu arada kadın (gerçek annem) ın eşi (gerçek babam) tuttukları oteldeydi ve hiçbir şeyden haberi yoktu. Kadının (gerçek annemin de dili tutuldu. G. Annem: Şeyy yanii bu bu bu ge ge gerçekmi? Ta ta tabi bi si si zi a an lı yo yo rum a ama şe e yy şii m m di di kızım mı mı bb uu bb e e nn iimm? / Şimdi herkes ağlıyordu bende dahil 😞😞 gözyaşlarım inmiyordu. Boğazım düğümlendi. Konuşamadım konuşamadım. Yaklaşık 10 dakika boyunca birbirinize öylece bakıştıktan sonra zar zor iki kelimeyi yan yana getirmeyi başardım. Şe şe şeyy yani ben doğru duydum ben yanii ben benim ailem siz değildiniz. Başka birşey söyleyemedim. Bir kaç dakika sonra artık herkes kendine geldikten sonra gerçek annem bana sarıldı. Herkes iyi duruma gelince eve ayrılmaya karar karar verdik. Benim hâlâ gözümünden yaşlar geliyordu. İnanamıyordum bir türlü kimse unutamıyordu. Naz 'da öyle şaşırıldı ki hayatında yaşadığı en değişik olaydı. Bu arada yeni babamla da tanıştım. O da ilk inanamadı ve şok geçirdi ama sonra bizim gibi normale döndü. Birde buradan şunu anladım ki önceden annemle babamın bana son haftalarda iyi davranmalarının sebebi ise ö. annem hiç istemese de telefonuma

bakmış aramalarda hep haberle ilgili şeyler görünce korkmuş ve durumu ö. babama da anlatınca çareyi birlikte iyi davranmakta bulmuşlar. Aslında bundan sonraki hayatımda kötü değildi. Önceki annemle babamla görüşmem için yan yana ev satın aldık. Ve aynı okula gidiyorum. Naz'la hâlâ birlikteyiz. Arada değil sık sık önceki annemle babamlara gidiyorum. Neredeyse 2 ailede en yakın arkadaş oldular. Ve ö.anne babamı hâlâ eskisi kadar seviyorumm♡Vee mutluyumm

Ama bu yaşadıklarımı ömrüm boyunca unutmayacağım kesin...

SOOOOOOOOONNNN♡♡

KARAKURT

Denizli'nin küçük bir köyü olan Kurtlar Köyünde Kadir ve ailesi kırık dökük bir evde yaşıyorlardı.Babası polisti Kadir'in.Silahını belinden ayırmazdı ama genelde geceleri gizlice kumar oynardı ve bundan kendisi hariç kimsenin haberi yoktu ayrıca bunun için kötü kalpli biriydi.Herkes onun iyi kalpli bir polis olduğunu sanıyordu aslında birini seviyordu ve ona gerçekten iyi kalpli davranıyordu Karakurt...Annesi ise ev hanımıydı. Simsiyah tüylü siyah gözlü bir köpek olan Karakurt'u unutmamalı.Kadir her gün okula giderken onu okulunun kapısında görürdü.Ama nedense o gün ortalarda yoktu.

Kadir'in içine bir şüphe düşmüştü.Ama olumlu yanına bakarak:

-Belki uyuya kalmıştır dedi,içinden.

Eve geldiğinde annesiyle babasının kavgasına kulak misafiri oldu.Babası:

-O köpeği satmamalıydık! dedi,annesi ise:

-Evet satmalıydık,maaşının %40'ını onun için harcıyordun.Ekmeğimizin %70'ini o yiyordu,dedi Bunun gibi sözlere Kadir kulak misafiri olurken bir silah silah sesi duyuldu.Ses bütün mahallede yankılandı.Herkes evin önüne toplandı.Kadir'i oradan zorla alıp güvenli bir yere götürdü köylüler.Bir kaç gün sonra acı haber geldi.Kadir'in annesi vurulmuştu.Babası 2 yıl 7 buçuk ay hapis cezasına çarptırıldı.Aslında cezayı hak etti.Hem bir çocuğun ailesini parçalamış hem de annesini vurmuştu.Ama bunu Karakurt için yapmıştı.Kadir ne yapıp edip haberleri duydu.

Çok ama çok üzüldü.1 gün sonra ÇEK (Çocuk Esirgeme Kurumu)'na götürülecekti Kadir.

O gece uyuyamadı.Sabah uykulu uykulu komşusunun evinde uyandı. Onu ÇEK'e götürecek otobüs geldi.Kadir'in yüzü asıktı,kahvaltısını yaptı ,giyindi kuşandı,bavulunu hazırladı sıkıla sıkıla kapının önüne geldi ve oflaya puflaya otobüse bindi. Oraya geldiğinde önüne biri geçti ve:

.-Merhaba, buralarda yeni olmalısın benim adım Murat hoş geldin, dedi

Kadir cevap vermedi Murat'ta:

-Utaniyorsan sorun değil. Alışırısın, dedi.

Aslında Kadir utanmıyordu sadece yaşadığı o kadar şeyden sonra üzgündü ama cesaretini toplayarak:

-Utanmıyorum sadece üzgünüm onun için pek konuşasım yok,dedi. Murat:

-Ne oldu ki dedi.

Kadir yaşadığı her şeyi baştan aşağı ayrıntılarıyla anlattı. Murat: Seni şimdi daha iyi anlıyorum, dedi. Kadir ise: -Otobüsle gelirken buradan kaçış planı yapmıştım.Hizmetliye buranın nasıl bir yer olduğunu soracağım bütün ayrıntılarını not alacağım ve herkes uyurken buradan kaçacağım, dedi. Murat'ta: "Bende sana yardım edeceğim ve seninle birlikte kaçacağım." dedi.

Œu anda Kadir belki de hayatında ki en büyük belaya en büyük maceraya bulaŒacaktı. Karakurt'u bulacak onada kendine de bakmaya alıŒacaktı. Kadir ertesı gün dediği gibi hizmetçiye buranın nasıl bir yer olduğunu sordu. Küçük bir gezi yaptı ve nereden kaçacağını buldu.Acil ıkıŒ kapısı. Tek kaçacak yeri buydu.Ve tek Œansı vardı.İçine girdikten sonra dıŒarıdan kapıyı aamazdı. O gece uyuyamadı zatende uyumaması gerekiyor yoksa nasıl kaçacaktı.YavaŒa yatağından kalktı. Murat'la planladığı yerde buluŒtu.Tam kapıyı açtıklarında hizmetçi geldi ve: -Ne yapıyorsunuz çocuklar,dedi.Murat hemen bir kelime pekiŒtirerek:

-Çok havasız kalmıŒtık, dedi. Hizmetçi:

-E pencereleri asaydınız, dedi. Kadir de

-Ya açarken uyuyanları yanlıŒlıkla uyandır saydık. Onun için amadık, dedi

En sonunda hizmetçi ikna oldu. Az daha yakalanacaklardı. Hizmetçi onlara dışarı çıkmalarına izin verdi ve dönünce kapıya tıkladın bende açayım, dedi Murat Kadir'e: Kaçmanın tam zamanı, dedi. Kadir'de:

-Ama bu çok zor,dedi.Murat:

-Eğer buradan kaçmak istiyorsan bu son şansın yoksa bir daha bu şansın olmaz, dedi.

Kadir düşündü düşündü Murat'ta:

-Düşünmeye zaman yok! dedi.

Kadir:

Tamam hadi koş, dedi ve koşmaya başladılar. Âmâ onları bir sürpriz bekliyordu. Güvenlik kameralarından her şey görüntüleniyordu. Bir anda arkalarından hizmetçinin koştuğunu gördüler.

Kadir arkasına bakarken çantasını düşürdü ve tam alacakken Murat onu kolundan çekti: -Ne yapıyorsun, dedi Kadir. Murat'ta:

-Onu almaya kalksaydın yakalanacaktık benimkiyle yetinmeye çalışırız koş, dedi.

O sırada herkes uyanmıştı. Kadir ve Murat uzun süre koştular en sonunda hizmetçi

Yorulup yığıldı kaldı. İki arkadaş koşa koşa dinlenecek bir yer buldu. Çok uzaklaşmışlardı.

Murat çantaları Kadir hazırladığı için ona:

-Çantaların içine ne koydun, diye sordu. Kadir:

-Koşarken sana söylemeye çalıştım ama o kadar hızlı koşuyorduk ki anlatamadım.

Çantanın içindekiler sadece sana yeter, içinde sadece 1 battaniye,2 bisküvi kutusu, minik bir yastık ve 1 şişe su vardı, dedi

Murat:

-O zaman hepsini paylaşıyoruz,dedi.Kadir:

-Sabah Karakurt'u almaya gideceğiz,dedi.Murat:

-İyide nerede olduğunu bilmiyoruz nasıl alacağız ondan öncesi nasıl bulacağız.Kadir:

-Karakurt'u tanıyorsam satıldığı yerden kaçıp eve gelmiştir,dedi.Kadir ve Murat
bir battaniyeye zorla sığarak uyudular.Sabah olunca Murat :

-Kadir sana bir şey söyleyebilir miyim,dedi.Kadir:

.-Evet söyleyebilirsin,dedi.Murat'ta:

Benim aslında ÇEK'te olmamam lazımdı,yaklaşık 1 buçuk hafta önce ailemle çarşıda horoz heykeline yakın bir yerdeydik ve alışveriş yapıyorduk ben tuvalete girmiştım annem beni dışarda bekleyeceğini söylemişti ama dışarı çıktığımda yoktu polisler yanıma geldiler ve benim konuşmama

hiç izin vermeden (Çünkü zaten yüzünden anne babasının yanında olmadıklarını anlamışlardı)ÇEK'e götürdüler,dedi.Kadir: -O zaman bugün Karakurt'u aldıktan sonra ne yapacağımızı biliyorum,dedi

Murat Kadir'in böyle demesinden hiçbir şey anlamadı ve:

-Ne yapacağız çabuk söyle merak ettim,dedi ve Kadir:

-Ne olacak tabiki aileni bulmaya,dedi.Murat heyecanla:

-Ciddimisin!dedi ve Kadir'in boynuna atladı,sıkıca sarıldı Kadir

-Tamam tamam,sarılmaktan çok boğuyorsun beni,dedi.Murat sarılmayı bıraktı:

-Sana ne kadar çok teşekkür etsem azdır,dedi.Kadir:

-Evinin adresini biliyorsun değil mi,dedi.Murat:

-Evet ama burası neresi bilmiyorum,dedi.Kadir:

-Şanslısın ben biliyorum şu an Eskişehir'a biraz yakınız,dedi.O sırada yanlarından bir belediye otobüsü geçiyordu.Şanslarına o otobüs onları Kadir'in evlerine çok yakın bir yere götürüyordu.Kadir otobüsü durdurdu ve otobüs kartlarının olmadığını ancak onlar izin verirse binebileceğini söyledi.Otobüs şoförü onların haline acıdı ve binmelerine izin verdi.

En sonunda vardılar ve indiler.O anda Kadir evlerine yeni bir ailenin taşındığını gördü.

Büyük ihtimalle Karakurt satıldığı yerden kaçıp eve gelmiştir.Hemen yanlarına gitti ve bir bayan'a:

-Abla buralarda simsiyah tüylü,siyah gözlü,tasmasında Karakurt yazan bir köpek gördünüz mü?,dedi.Bayan:

-Evet gördüm,az önce kapının önüne gelmişti ve bir türlü ayrılmıyordu.En sonunda

Mehmet DELİ adında biri geldi.Sizin bahsettiğiniz köpeği ona satmışlar o da kaçıp buraya gelmiş.Onu aldı ve gitti,dedi.Kadir bir an yüzünde bir gülümseme belirdi ve:

-Peki nereye gittiğini biliyor musunuz?dedi.Bayan:

-Evet biliyorum,bana verdiği kartta yazıyor.Ben hayvan besleyemem buyur senin olsun bu kart,dedi ve kartı Kadir'e verdi.Kadir kartı aldı,teşekkür etti ve koşa koşa adrese gitmeye başladı.

En sonunda geldi,amma da yorulmuştu.Kadir oturdu,Murat'ta yanına...

Dinlendiler ve tam kalktıklarında kapıyı biri açtı.Bu Mehmet DELİ olmalıydı çünkü Karakurt'a tasma takmış götürüyordu. Kadir ve Murat önlerine geçtiler:

-Bu köpeği bize verebilir misiniz,dedi. Adam: -Siz bu köpeği bana satan ailenin çocukları olmalısınız,dedi. Murat -Aslındaaaa...,dedi sessizce.Adam konuşmasına devam etti:

-Beni nasıl buldunuz bilmem ama bu köpeği alabilirsiniz çünkü artık ben yaşlandım hem bu köpek,sahiplerine ulaşmak için çırpınan güçlü hırslı bir köpek.Nasıl zinciri kırıp sizin evinize kadar geldi hala aklım ermiyor,dedi ve tasmayı Kadir'e verdi.Kadir o anda Dünyalar kendisinin olmuş gibi hissetti.Sıra gelmişti Murat'ın ailesini bulmaya.Murat orada evlerine nereden gideceklerini bildiğini

söyledi ve çoktan yola koyulmuşlardı bile. Aradan iki gün geçti. Ve en sonunda geldiler kapının önüne kapıyı bitkin ağrımış elleriyle çaldılar.Kapı açıldı ardından Murat'ın annesi çıktı bir anda Murat'a sımsıkı sarıldı.Babası da geldi ve Murat'ı görünce ailecek sarıldılar.Onlar tam içeri girerken Kadir'e aynı anda: -Sen gelmiyor musun,dediler. Kadir: -Malesef,benim öyle Ortaokula gittiğimi sanmayın ben aslında 4. sınıfa gidiyorum,ben hikayelerin içine girer kahramanlarla tanışır maceralar yaşarım öykü bitince kitabın içinden çıkarım,dedi.Kadir,Murat ve ailesiyle vedalaştıktan sonra kitabın içinden çıktı. Siz siz olun kitap okuyun.Normalde size cesaretli olun yılmayın filan derdim.Ama bunlar kitapların içinde var.Dışarı çıkma,kitapla kal evde kal.

Yunus Emre ERDEM

ÜLKER YÖRÜKOĞLU BİLİM VE SANAT MERKEZİ

KURALLAR KİMİN İÇİN?

---

*H*ava güneşliydi. Aslı, Aynur, Mert ve Kerem pikniğe gidiyorlardı. Önce piknik yapacaklar sonra yürüyüş yapacaklar en sonunda da parka gidecekler ve eve döneceklerdi. Önce piknik yerine gittiler yemeklerini yiyip çöplerini yere atmışlar ve biri bile arkasına dönüp bakmamış. Sonra yürüyüşe başlamışlar içtikleri meyve sularının çöplerini yine yere atmışlar. Akşam üstü parka gitmişler salıncaklarda ayaklarıyla sallanmışlar, insanların önüne geçmişler, kaydırağa ayaklarıyla basmışlar ve eve dönüş yoluna koyulmuşlar yolda dondurma yemişler ve çöpünü yere atmışlar. 1 hafta sonra tekrar gitmeye karar vermişler. Ama gittiklerinde piknik alanı çöp doluymuş yemeklerini zar zor yemişler yürüyüş yapmak için ormana gitmişler ama yürüyecek yer yokmuş 2. kez şok yaşamışlar birazda üzölmüşler bunlar onlar yüzünden mi olmuştu en

azından parkta oynarız diye düşünmüşler ama parka gittiklerinde herkes kavga ediyormuş salıncaklar pislik doluymuş, herkes kaydıraklara kaydıraklardan çıkıyorlarmış hiçbir oyuncak eskisi gibi temiz de değilmiş. Hepsi koşarak kaçmak ve oradan koşarak uzaklaşmak istemişler ama Aynur yapamamış çünkü muz kabuğu onu yere düşürmüştü. Eve döndüklerinde kendilerine söz vermişler, bir daha asla kurallara aykırı davranmama sözü vermişler' ve sözlerini uygulamışlar.

Elif ALPAY - DST-2S5

ÜLKER YÖRÜKOĞLU BİLİM VE SANAT MERKEZİ

KÜÇÜK ÇOCUK İLE PERİ ARKADAŞI

Sabahtı... Güneş havadaydı. Havada gökkuşuğı vardı. Ders bitti, teneffüs zili çaldı.

Arkadaşım Lupe ile bahçeye çıktık. O konuşmaya başladı ve konuşmasını bitirdi. Tam ben konuşacakken bileğimi tuttu ve beni koşarak götürdü. Korkmayın bana zarar vermedi. Beni okulun kiremit duvarının önüne götürdü. Sağa sola bakarak kiremitlerin üzerine eliyle vurdu. Veeeeeeee duvar birden açıldı. Biz gizli bir mağarada bulduk kendimizi. Mağaradan içeriye girdik. İçeride bir çok peri vardı. Birlikte uçarak bir dükkana gittik. Bu dükkân bir peri dükkânıydı. Buradan bana kanat aldık ama Lupe'ye almadık çünkü o zaten bir periydi. Lupe'ye neler olduğunu sordum. Merak içerisindeyim neler oluyordu böyle. Lupe anlatmaya başladı.

“Bizim sınıftaki Mia da peri. O kraliçe perinin en iyi arkadaşı. Hizmetçisi kraliçeyi kıskandığı için ona içinde kötülük tozu olan içeceği içirmiş. Böylece kraliçe halka kötü davranmış. Bunu gören Mia kraliçenin yanına gitmiş ve halka neden kötü davrandığını sormuş. Bunun üzerine kraliçe sinirlenip Mia’yı hapse atmış. Şimdi gidip iksirciden iyilik tozunu alıp kraliçeye içireceğiz ve Mia’yı kurtaracağız. Anladın mı şimdi?”

“Anladım..” diye yanıtladım. Gidip iksiri aldık. Saraya gizlice girmemiz gerekiyordu. Sarayın önünde muhafızlar vardı onları atlatmalıydık. Aşçı kıyafetleri giydik onlara aşçı olduğumuzu söyleyip saraya girmeyi başardık. Fakat kraliçenin yanına geldiğimizde bizim aşçı olmadığımızı anladı. Tam iksiri dökecekken bizi yakaladı ve sarydan attı. Planımız başarısız olmuştu. Çok üzülmüştük.

Ertesi akşam sarayda bir parti olacağını öğrendik. Lupe ve ben kılık değiştirip partiye katıldık. Partide kraliçe yemek yiyordu. O sırada Lupe kraliçeyi oyalarken bende iksiri kraliçenin üzerine

döktüm. Böylece kötü büyü ortadan kalktı. Olanları kraliçeye anlattık. Kraliçe çok şaşırđı. Hemen Mia'yı hapisten çıkardı. Periler ülkesi yine eskisi gibi iyilikle doldu.

Lupe ve ben uçarak mağaraya geri döndük. Teneffüs zili çalmıştı. Hemen sınıfa girdik. Bu sırada öğrenmen bizi bekliyordu...

ZEYNEP BEREN KUŞCU

ÜLKER YÖRÜKOĞLU BİLİM VE SANAT MERKEZİ

RÜYA

Asya bir gün karşı komşusunun kızı Ece ile top sektirmece oynuyordu. 1, 2 saat sonra

Ece'nin annesi balkondan "Kızım akşam yemeği için yoğurt ve ekme  alır mısın bir de gelince kek yapmama yardım eder misin? " dedi. Asya "Yarın görüşürüz Ece " dedi ve bakkalın yolunu tuttu.

Asya biraz top sektirdikten sonra, dün babasının piknik için Meşe ağaçlarının arasına yaptığı hamağa bindi. Az sonra yeniden top sektirmeye devam etti. Asyanın topu çalılıkların arkasına kaçtı. Asya topun peşine düştü. O da ne! Havada odasındaki halıyı görüyordu. Gözlerini ovdu ve bir daha baktı bu oydu! Binmek istedi ama annesinin sözü aklına geldi. Daha önceden Ece ile beraber bir kayak görmüşlerdi. Annelerine sormadan binmişlerdi annesi Asyaya "Kızım bir daha bize sormadan bir şey yapmayın " demişti.

Asya kalkıp köpeği findığa baktı o da kulübesinde mışıl mışıl uyuyordu. Bunların hepsinin bir rüya olduğunu anladı ve annesine anlattı. Annesi "Peki gerçek olsaydı halıya biner miydin yoksa bana sorar mıydın?"

MIRA BUĞLEM CANDAN

DESTEK 1 A2 NO:300

ÜLKER YÖRÜKOĞLU BİLİM VE SANAT MERKEZİ

PELİN'İN GEZEĞEN ARKADAŞLARI

O gün çok heyecanlıydım. Çünkü dünyaca ünlü

Türk astronot Derin Gezgin ile tanışacaktım. Okulumuz, Türk Uzay Enstitüsü' ne gezi düzenlemişti. Oraya dünyaca ünlü astronot Derin Gezgin' in geleceği ve bize konferans vereceği söylenmişti.

Gezi günü geldi çattı. Önce Uzay Enstitüsü'nü büyük bir heyecanla gezdik. Daha sonra da konferans salonuna geçtik. Konferansı da dikkatle dinledikten sonra Derin Gezgin ile tanışma fırsatı bulduk. Onunla gezegenler, yıldızlar, gökyüzü hakkında konuştuk. Sonra da hepimiz evlerimize döndük.

Eve varır varmaz aileme heyecanla o günkü gezimizi ve Derin Gezgin'i anlattım. Ardından yemek hazırlanıncaya kadar odama geçip ödevlerimi yapmaya koyuldum. Tam ödevlerime dalmışken ' BOOOM! ' diye bir ses duydum. O da ne? Odamın içinde kocaman bir uzay gemisi ve içinde de Derin Gezgin vardı! Gülümseyen bir yüzle bana sesleniyordu;

-Haydi astronot Pelin! Seni bekliyoruz! Yolculuğumuza geç kalmayalım değil mi?

Şaşkınlık içerisindeydim. Bir anda kendimi uzay gemisinin içerisinde buldum.

Uzay gemisinin penceresinden bakarken bir an kedimi gördüm. Kedim;

-Sahip nereye gidiyorsun? Daha bana mama verecektin!

Çoktan geri sayım başlamıştı bile... Kedime cevap bile veremedim. 5-4-3-2 veeeeeee 1! Uzay yolculuğumuz başlamıştı. Herkesle tanıştım. Uzay gemisinde Derin Gezgin dışında 4 kişi daha vardı. Derin Gezgin bu ekibin komutanıydı.

Ben Derin Gezgin'e niçin bu geziye çıktığımızı sordum. O ise şöyle cevap verdi;

-Tabii ki Güneş Sistemi'ni tanımak için.

Gezimize Merkür ile başlayacaktık. Ama biz koyu bir sohbeta dalmışken " KÜÜÜÜT! " diye bir ses geldi. İlk başta ürtüm sonradan uzay gemisinin arızalandığını ve Ay'a mecburi iniş yapacağımızı söylediler. Uzay gemimiz hasarlıydı ve bizi bütün gezegenlere götürecektik durumu yoktu. O yüzden bazı gezegenlere uğrayamayabilirdik. Çok üzölmüşüm ama en azından Ay nasıl bir yer onu görecekdim. Tam dışarı çıkıyordum ki ekipten Selin beni tuttu. Meğerse uzay kıyafetlerimi giymemişim. Hızlıca hazırlanıp dışarı ıktım. " Ay'a hoş geldiniz! Hepinizle tek tek tanışmaya ne dersiniz? " demesin mi biri! Herkes korktu, ben ise cesaretimi toplayıp konuştum:

-Hey! Orada mısınız? Tanışalım ama sen kimsin?

-Ben Mahmut. Ha ha haa ! Kim olacağım ben Ay'ım Ay!

Ama nasıl olabilirdi ki? Hepimiz çok şaşırdık. Sessizliğı bozan bu sefer komutan Derin oldu;

-Memnun oldum. Ben de Derin!

Sonra herkes kendini tanıttı. Ardından komutan Derin'in isteği üzerine Ay bize kendisi hakkında bilgi verdi;

-Ben 4,5 milyar yıldan fazla süredir Dünya'nın uydusuyum. Ben Dünya etrafındaki dönüşümü 27 gün 7 saatte tamamlarım. Benim yüzeyimde tüm uzayda olduğu gibi yer çekimi olmadığı için havada asılı kalabilirsiniz. Dikkatli olun. Bu arada yaşım da 4,5 milyar yıl. Kilomu söylemeyeyim isterseniz. Çooooook ağırım.

Hepimiz Ay'ın verdiği bu bilgilere çok şaşırmıştık. Ay devam etti;

- Lütfen abartmayalım. Sağlığınıza ve beslenmenize dikkat etmeyip hareketsiz kalırsanız siz benden de şişman olabilirsiniz. Değil mi Can?

Hepimiz dönüp Can' a baktık. Can da utanarak;

-Tamam, kabul ediyorum. Evet, sağlıksız besleniyorum ve abur cuburları çok seviyorum. Ama çok da şişman değilim, altı üstü 108 kiloyum yani!

Hepimiz Can'ın bu sözü üzerine kahkahalarla güldük. Ay devam etti:

-Fark ettiniz mi bilmem ama benim bütün yüzeyim regolit denilen ezilmiş ve toz haline getirilmiş toz tabakalarından oluşur. Övünmek gibi olmasın ama bir de Güneş Sistemi'nde bulunan en büyük krater benim üzerimde. Aaa! Az kalsın Neil'i unutuyordum. Ben insanları pek sevmem ama Neil'i ve sizi sevdim. Neil Armstrong bana gelen ilk insan. Bunlar benim hakkında temel bilgilerdi. Sormak istediğiniz başka bir şey var mıydı? Olsa da cevaplayamam zaten. Çok yoruldum.

İyi ki buraya inmiştik. O an çok mutluydum. Ekipteki bazı kişiler yedek tamir eşyaları ile uzay gemisini tamir ederken biz Ay ile sohbete devam ettik. Ay' a sordum;

-En büyük kraterin ismi ne?

-Tsiolkvoskiy. Tsiolkvoskiy krateri.

Bizim uzay gemisi çoktan tamir olmuştu bile. Ay ile vedalaşıp yolculuğa devam ettik. Hepimiz Ay hakkında konuşuyorduk ki uzay gemisi yine arızalandı. Bu seferde Jüpiter'deydik. Jüpiter konuştuğunda hiç şaşırmadık. Ay konuştuğuna göre Jüpiter neden konuşmasın ki! Jüpiter ile de tanıştık ve yine komutan Derin'in isteği üzerine o bize kendisini tanıtmaya başladı. Jüpiter;

-Komutanınız benden size kendimi tanıtmamı istedi. Amaaan! İstemeseydi de ben kendimi tanıttaydım zaten size. Ben Güneş'ten uzaklık mesafesine göre beşinci gezegenim. Güneş Sisteminde en büyük gezegenim. Yüzey sıcaklığım da -108°C dir. İçime 1320 tane Dünya sığabilir. Son olarak ben Dünya'dan 318 kat daha ağırdır.

Yine yedek tamir aletleriyle ekipten bazıları uzay gemisini tamir etmeye gittiler biz de Jüpiter ile sohbete devam ettik. Ben Jüpiter'e sordum;

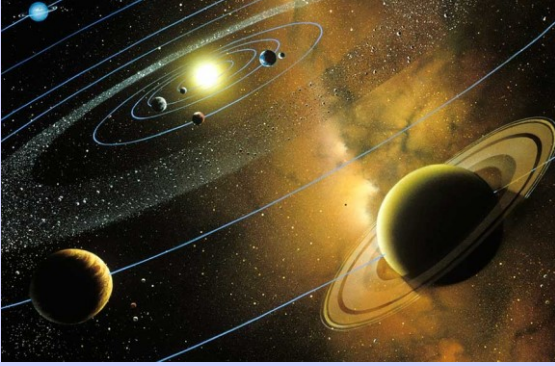
-Aklımda bir şey var da sorabilir miyim? Sizde mevsim yaşanıyor mu? Yaşanıyorsa her mevsim kaç ay sürer?

- Yaşanıyor tabii ki. Bu arada ay değil yıl sürer. Yaklaşık 3 yıl sürer her mevsim benim gezegenimde.

Çok şaşırmıştım. Uzay gemimiz tamir olmuştu bile! Jüpiter ile vedalaşarak yolculuğa devam ettik.

Uzay boşluğunda giderken sayısız miktarda yıldız gördük. Ama hepsine ulaşmamız mümkün değildi. Uzay boşluğunda düşüncelere dalmış iken uzay gemimiz yine arızalandı. Bu sefer nereye ineceğiz acaba? Bir de baktık ki Satürn' deyiz. Artık Dünya'ya dönmek istiyorduk. Bu yüzden hemen tamire koyulduk. Fakat uzay gemisi tamamen bozulmuştu. Hepimiz umutsuzluğa kapılmıştık. Komutan Derin bizim moralimizin biraz düzelmesi için Satürn' den bize kendisini tanıtmasını istedi. Satürn bu isteği geri çevirmedi;

-Öncelikle merhaba. Aaaaaaa! Ne oldu ya! Yüzünüzden düşen bin parça! Gerçi sizin yüzünüz o kadar büyük değil ama...

Tanışma faslını sonraya bırakalım. Ben size kendimden bahsedeyim. Ben büyüklük açısından Jüpiter'den sonra ikinci sırada gelirim. Kendi etrafımda dönme sürem 10 sa. 39 dk. Güneş etrafında ise 29,5 yılda dönerim. Biliyorum halkalarımı merak ediyorsunuz. Açıklayayım halkalarım, büyük ve güçlü yerçekimi tarafından parçalanmış olan asteroid, kuyruklu yıldız ve aylardan oluşmaktadır. Çekirdeğim en az Güneş kadar sıcaktır.

Ben bir şey merak edip sordum;

-Biz seni Dünya'dan görüyoruz oysa sen bize uzaksın. Neden?

- Tabii cevaplayayım. Bunun sebebi ise, üzerime düşen ışığın hemen yansımısını sağlayan buzdan oluşmamdır. Vallahi üstümde buz pateni yapmak isterseniz, yapabilirsiniz.

Satürn ile muhabbet ederken dünyaya nasıl döneceğimiz yine aklımıza geldi. Tam umudumuz tükenecekken meteorları gördük. Satürn'e veda ederek meteorlara atladık. Ben meteor ile konuşmaya başladım:

- Dünya'ya düşmeseniz olur mu?

- Düşmeyiz merak etme.

Göktaşları bazen Dünya'nın atmosferine girer. Göktaşları Dünya'nın atmosferine girdiği andan itibaren sürtünme, basınç ve diğer kimyasal etkileşimlerin de sonucu olarak ısınmaya ve sonrasında bu ısıyı yaymaya başlar. Böylece meteora dönüşmüş olur ve "ateş topu" oluşturur.

Dünya atmosferine ortalama olarak yılda birkaç bin gök taşı girer. Ancak bunların beş yüz kadarı buharlaşmadan, yere gök taşı olarak düşer. Size bir teklifim var. Dünya 'ya gitmeden önce ilk

Kızgın Ana' ya yani Güneş Ana'ya gitsek olur mu? Haaaa, bir de Güneş'e ona Kızgın Ana dediğimi söylemeseniz olur mu? Sonra kızar Kızgın Güneş Ana bana! Hahahaha!

-Hahahahah! Tabii olur.

Kahkahalara boğulduk. Güneş'e vardık. Ama tabii yanında dursak bizi yakar o yüzden Güneşe çok yaklaşımadan durduk.

Güneş'ten bize tüm gezegenler hakkında – bizim gittiklerimiz hariç -bilgi vermesini istedik o da verdi;

-Ne güzel bir kfilesiniz böyle! Size yavrularımı, evlatlarımı anlatacağım şimdi. Hazır mısınız? Onların hepsini elimde büyüttüm ben!

-Elinde mi büyüttün, yavruların mı? Gerçekten komiksin Güneş!

-Teşekkür ederim Pelin. Çok naziksin. Neyse başlayalım.

İlk olarak bana en yakın ve benim en küçük yavrumdan bahsedeyim. Merkür'üm, kendi eksenini etrafında 58.7 günde döner. Yani Merkür'ün bir günü sizin dünyanızın 58.7 gününe denktir. Merkür, Güneş etrafındaki turunu ise dünya ölçülerine göre 88 günde tamamlar. Yani Merkür' de 1 yıl 88 gündür. Gelelim ikinci yavrum Venüs' e; Venüs, benim sistemimde, bana uzaklık bakımından ikinci sıradadır. Çok yavaştır kendisi. Çünkü kendi etrafında 243 günde güneş etrafında ise 225 günde döner. Yani Venüs' te gün yıldan daha uzundur. İlginç değil mi? Bir de diğer bütün gezegenler

Güneş'in etrafında saat yönünün tersine dönerlerken, Venüs ise saat yönünde dönen tek gezegendir. Biraz aksi ve terstir yani kendisi. Ama çok sıcak kanlıdır. 425 santigrat derece kadar. Üçüncü yavrum sizin gezegeniniz Dünya. Dördüncü yavrum Mars. Mars'ın bir günü 24 saat 37 dakika, bir yılı ise 687 dünya gününe eşittir. Mars günü Dünya gününe yakın fakat Mars yılı Dünya yılının iki katına yakındır. Kızılımsı bir görünüme sahip olduğu için Kızıl Gezegen de denir.

Çocuklar Mars'tan sonra Jüpiter'e kadar gezegen yoktur. Fakat bu arada "asteroid kuşağı" denilen ve çok sayıda küçük göktaşını içeren bir bölge bulunur. Beşinci ve altıncı çocuklarımla tanışmışsınız zaten. Yedinci yavrumun adı Uranüs. Uranüs'ün bir günü 17 saat 14 dakika, bir yılı 30681 gün, yani 84 yıldır. Bundan anlaşılan gezegenin görüldüğü noktada tekrar görülebilmesi için 84 yıl beklemek gerekir.

Ve son olarak Neptün'üm var. Neptün'de bir gün, 16 saat 7 dakika iken bir yıl, 60188 gün yani yaklaşık 165 yıldır. Neptün'ü aynı noktada bir daha görebilmek için 165 yıl beklemek lazımdır.

Evlatlarımın hepsi beni çok sever etrafımda döneer dururlar.

Meteorlar bizi bekliyordu bu yüzden tam Güneş'e veda edip yuvamıza dönecekken Derin Gezin dedi ki:

-Yalnız bizim uzayda geçirdiğimiz 1 gün Dünya'da yaklaşık 16 gün sürer. Bilginiz olsun.

Dünya' ya dönmüştük. Meteordan atladık. Ne şans ki ben odama düşmüşüm. O an annemin sesini duydum; -Kızım kaç saattir seni çağırıyorum. Odanda ders çalışırken uyuyakalmışsın. Haydi yemek hazır, sofrada seni bekliyoruz. O an anladım ki bu yaşadıklarım sadece güzel bir rüyaymış...

Beyza ARSLAN

BYF1 A-5 34

ÜLKER YÖRÜKOĞLU BİLİM VE SANAT MERKEZİ

4.SINIF KORKUSU

-Okula gitmek istemiyorum.

-Ama okul çok güzeldir bunu sende biliyorsun çünkü 4. sınıf sın. Sen neden istemedin anlamadım?

Demişti Songül Hanım. Sevgi okula gitmek istemiyordu. Çünkü dersleri 3. sınıfa göre zor olacaktı.

Ama ondan büyük arkadaşları, akrabaları:

-Çok zor, bence gitme.

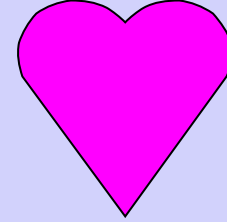
-Of. Çok sıkıcı dersler. Bence gitme.

-Ben helak oldum, sen olma. Sakın gitme.

Gibi cümleler kuruyorlardı. Ama hiç de öyle değildi.

-Gitmeyeceğim işte!

-Gitmezsen bir meslek sahibi olamazsın.

-Olurum. Hem de doktor olurum. Okumayacağım. Ne ilkokula ne ortaokula ne liseye ne üniversiteye gitmeyeceğim.

-Öyle mi? Tamam bundan sonra okula gitmeyeceksin tamam mı?

-Tamam.

Sevgi çok sevinçliydi. Ama sonu kesinlikle kötü bitecekti. Büyüyünce onun için zor olacaktı. Zor sandığı derslerden 1000 kat daha zor.

1 ay sonra

Sevgi halinden memnundu. Arkadaşlarını özlemişti sadece. Aklına aramak geldi. En sevdiği arkadaşı Ceren'i aradı. Ceren onu tanımadı. Çünkü günlerdir görüşmüyorlardı. Sevgi çok üzüldü. Artık okula gitmek istiyordu. -Anne okula gitmek istiyorum. Beni okula götürür müsün?

-Tamam hazırlan bakalım.

Sevgi okula koşarak gidiyordu. Okulunu artık çok seviyordu. Derslerini iyi dinliyordu.

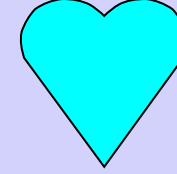
12 yıl sonra

-Anne doktor oldum.

-Aferin sana canım kızım.

-Hepsi okulunun sayesinde.

-Hem okulun hem aklın sayesinde.

SİZDE OKULUNUZU ÇOK SEVİN

SEVGİ VE BENİM GİBİ

İrem Ceylın

ÜLKER YÖRÜKOĞLU BİLİM VE SANAT MERKEZİ

MATEMATİK CANAVARI

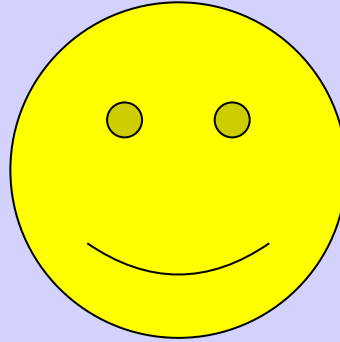

Bu öykü benim öyküm yani kitabın yazarından. Ben matematik dersinden nefret eden bir çocuk idim. Bazı arkadaşlarım sevmeyip bazıları derslerde matematik yapmak için yırtınıyordu. Ama matematik notları iyi değildi. Bizim sınıfta matematik notları iyi olan bir ben vardım. Matematik beni seviyordu ama ben onu sevmiyordum. Benim babam ve halam matematik öğretmeni olmasına rağmen nefret ediyorum o derece. Bir gün öğretmenime

-Öğretmenim bana matematiği sevdirecek bir yol bulur musunuz? Bende matematiği sevmek istiyorum. Lütfen. Dedim.

-Tamam, o zaman senin ile bir oyun oynayalım. Bana kâğıt ve kalem getir bakalım birde arkadaşlarını çağır. Çabuk!

-Tamam, hemen geliyorum.

Demiştim ve istediklerini getirmiştim. Öğretmenim kağıtları dikdörtgen şeklinde kesti ve içine bazı matematik işlemleri yazdı. Oyunu anlatmaya başladı.

-Kağıtların içine bazı matematik işlemleri yazdım. Sırayla kart çekip 1 dakika içinde bilmeye çalışacaksınız. Doğru bilen bir sonraki tura geçecek Anlaşıldı mı?

-Evet dedik hep bir ağızdan. Ve oyuna başladık. Çok eğlenceliydi. İlk defa matematik ile eğleniyordum. Matematiği o günden sonra çok sevmiştim. Artık matematik den nefret eden çocuk diye değil de matematik canavarı ve matematik profesörü olmak çok gurur vericiydi. Oyunda da 1. olmuştum. Sende matematiği sevmiyorsan evde bu oyunu oyna çok seveceksin. Buna eminim. Annenden, babandan ve öğretmeninden yardım isteyebilirsin.

İrem Ceylın

ÜLKER YÖRÜKOğLU BİLİM VE SANAT MERKEZİ

ŞİMDİ HEPİMİZ EVDEYİZ!

Şimdi hepimiz evdeyiz

Virüse karşı tedbirliyiz

Hayat için 14 kural

Benimse, örnek ol, ders al

Şimdi hepimiz evdeyiz

Okulumuzu özlemekteyiz

Uzaktan eğitimlerle

Dersimizin içindeyiz

Az kaldı güzel günler yakın

Sosyal mesafeyi unutmayın

Şimdi hepimiz evdeyiz

Sarılmak için beklemedeyiz

Şimdi hepimiz evdeyiz

Atam yine izindeyiz

Virüs bizden uzak olsun

Evde kal hayatın olsun!

**ECRİN YAREN ADAK
ÜLKER YÖRÜKOĞLU BİLSEM**

BUGÜN ÇOK MUTLU ÇOCUKLAR

Geldi büyük gün

Bugün çok mutlu çocuklar

Ellerinde al bayraklar

Gözlerinde umutlar, parıltılar

Sokaklarda coşkular, cıvıltılar

Gidiyorlar Ata'nın armağanını yaşatmaya

Geldi büyük gün

Bugün çok gururlu çocuklar

Yüzüncü yılını kutluyorlar büyük meclisin

Hayalleri çok büyük olan küçük beyler ve

hanımefendiler

Geldi büyük gün

Bugün çok heyecanlı çocuklar

Yüreklerinde umutlar

Yüzlerinde gülücükler

Başları hep yukarı

Koşuyorlar Ata'nın armağanını yaşatmaya

ASEL NİLDA BAŞ

ÜLKER YÖRÜKOĞLU BİLSEM

MEVSİMLER

En sevdiğim mevsimdir ilkbahar

Çiçekler açar ağaçlar yeşerir

*Güneş çıkar bazen belli olmaz bazen de yağmur
yağar*

İşte böyledir ilkbahar

Yaz güzel mevsimdir

Bazen çok sıcak olur

Ama denize girer serinleriz

İşte yaz böyledir

Sonbaharda dökülür tüm yapraklar

Dışarıda yağmur yağar

Hem de okullar başlar

İşte böyledir sonbahar

Kışta kar yağar

Her yer bembeyaz olur

Soğuk olur her yer

İşte böyledir mevsimler

[<ilknurbozok@hotmail.com>](mailto:ilknurbozok@hotmail.com)

ÜLKER YÖRÜKOĞLU BİLSEM

DİNOZORLAR

*Uzun yıllar önce,
Dinozorlar her yerde.
Bazıları karada,
Bazıları suda.
Bazıları et yer,
Bazıları ot yer.*

*Otçular korunmalıdır etçilerden,
Etçiler almalıdır otçulların etinden.
Göktaşı düştü dünyaya,
Yazık oldu dinozorlara.
Şimdi yaşasaydık dinozorlarla,
Kim bilir neler olacaktı dünyada*

Kerem YALNIZ

DESTEK A2

ÜLKER YÖRÜKOĞLU BİLSEM

KURTULUŞ

HER YERDE KAN

HER YERDE CAN

HER YERDE DÜŞMAN

SAVAŞIYOR HER SUBAY

HERKES GÜVENİYOR O' NA

BAŞKOMUTAN MUSTAFA KEMAL'E

HER ASKER SİPERDE

KADINLAR DA YÜRÜMEKTE

BÜYÜK TAARRUZ BAŞLAMAK TA

SONUNDA DÜŞMAN KAÇMAK TA

KURTULUŞ BAŞARI İLE SONLANMAK TA

KURULUŞ BAŞLAMAK TA

HERKES MUSTAFA KEMAL' İ KUTLAMAK TA

TÜRKİYE KURULMAK TA

OSMANLI YIKILMAK TA

DEVRİMLER BAŞLAMAK TA

GAZİLER KUCAKLAŞMAK TA

ŞEHİTLERİMİZ VAR AMA

ZAFERLERİMİZ YOK SANMA

BİZ TÜRK MİLLETİYİZ

EL ELE HERŞEYİ BAŞARABİLİRİZ

DAHA ÇOCUĞUZ AMA

ÇALIŞIYORUZ BU MİLLET İÇİN HER ANDA

YARINLARIN AYDINLIK GELECEĞİ YİZ

HER ZAMAN HER YERDE ATA' NİNİZİNDEYİZ

KURTULUŞ SAVAŞI, ÇANAKKALE SAVAŞI

HERKES BU YURDU KORUMALI

KAHRAMANLARIMIZI BİLMELİ

YURDUMUZU SEVMELİ

ATATÜRKÜ SEVİYORUZ

O' NA SAYGI DUYUYORUZ

HER ZAMAN HER YERDE O' NU ANIP

KALBİMİZDE YAŞATIYORUZ.

NE GÜZELSİN TÜRK MİLLETİ

HER ZAMAN HER YERDE

ZATEN NE DEMİŞLER

“NE MUTLU TÜRKÜM DİYENE”

MUTLUYUZ BİZ SEMİNLE

GELDİKLERİ GİBİ GİDERLER

BU BAYRAĞI GÖKTEN İNDİREMEZLER

EZANIMIZI DİNDİREMEZLER

AZİZ YILMAZ

DST – 2 S3

ÜLKER YÖRÜKOĞLU BİLSEM

MÜLTECİ

*Ülkelerini bırakıp geliyorlar,
Hiç düşünemiyorlar, çünkü çaresizlik var.
Başlarını sokacak bir yer arıyorlar
Çünkü mecburlar, savaş var!*

*Kim bilir,
Belki açlar, belki susuzlar
Belki de üşüyorlar.*

*Birinin getireceği ekmeği bekliyorlar.
Kimisi çadırda, kimisi sokakta
Kimileri de dolmuşlar kayıklara
Umut yolculuğunda,
Mutlu olma yolunda.*

İrem Nigâr CELEP
ÜLKER YÖRÜKOĞLU BİLSEM

UMUT IŖIĐI

*Gececek bu günler de
Gidecek bu kara bulutlar!
Bulutların ardındaki,
GneŖ gülümseyecek bize.
Küçücük bir umut bile
Yetecek bize*

*O gneŖin ıŖıĐı,
Sanki umut ıŖıĐı
Umutsuzluğa ıŖık, umut olacak
Sonunda gece, gündüz olacak
Çocuklara, parklar bayram yeri
Gönüller Ŗenlenip düğün olacak*

ECRİN TEK

ÜLKER YÖRÜKOĞLU BİLSEM

OYUNCAKLARIM

*Ah benim güzel oyuncaklarım,
Ben onlarsız ne yaparım,
Canım sıkıldığı zaman yanlarına gidip,
İstedğim kadar oynarım.*

*Hem arkadaş hem yoldaş,
İyi ki varsınız canlarım.
Onlar ile öğrenir,
Onlar ile yaşarım.*

Umay ALP

ÜLKER YÖRÜKOĞLU BİLSEM

SEN ÖĞRETTİN ÖĞRETMENİM

Doğruyu, yanlış

Sevgiyi, saygıyı

Farkı, farklılığı

Sen öğrettin öğretmenim

Toplamayı, çıkarmayı

Bölmeyi, çarpmayı

Rakamları, sayıları

Sen öğrettin öğretmenim

Okumayı, yazmayı

Virgüli, noktayı

Atasözleri, deyimleri

Sen öğrettin öğretmenim

Dünyanın katmanlarını

Pisagor'u Macellan'ı

Duyu organlarını

Sen öğrettin öğretmenim

*Bir şey istediğimizde lütfen
demeyi*

Gerektiği zaman özür dilemeği

Her zaman teşekkür etmeyi

Sen öğrettin öğretmenim

SİNNUR İSLAMOĞLU

ÜLKER YÖRÜKOĞLU BİLSEM

GÖKYÜZÜ

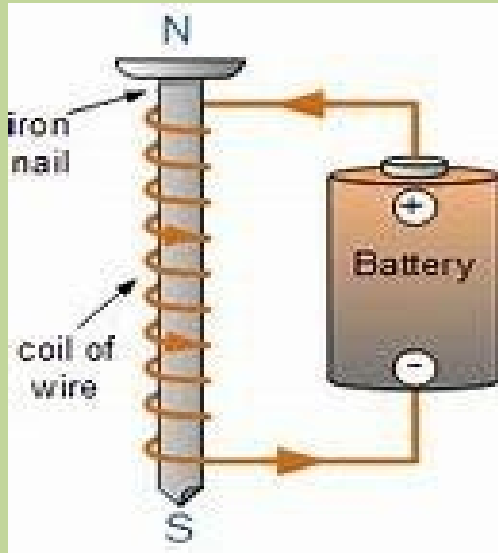
*Gökyüzünde bulutlar, Geldi gece yine
Bazen birbirlerine kızarlar, Yıldızlar iş peşinde
Bir kenara çekilip ağlarlar
Geceleri parlarlar
Sonra sarmaş dolaş olurlar.
Sabah kayıp olurlar.
Güneş gelir hoş gelir
Güne neşe gelir, Ay dede gelince
Herkes esneyiverir.*

İrem Ceylin Sezgin

ELEKTROMİKNATIS

Balamir Sertaç İŞEL

Elektrik akımının etkisiyle mıknatıs özellikleri gösteren maddelere elektromıknatıs denir. Elektromıknatıs, bir metal çubuk ve demirin üzerine sarılan bir kablodan oluşur. Bir kablodan akım geçirildiğinde ise etrafında daha güçlü bir manyetik alan oluşur ve bu alan demir üzerinde dolaşarak demirin mıknatıs özelliği göstermesine neden olur. Elektromıknatıs çubuğu yumuşak demirden veya aynı özellikteki saçlardan yapılır. Çünkü akım kesildiğinde demirin de mıknatıs özelliğinin bitmesi gerekir. Eğer elektromıknatıs zayıfsa kablo daha çok dolanmalı veya enerji kaynağı (pil, batarya vb.) daha güçlü olmalıdır. Elektromıknatıs, hurdalık ve çöplüklerde yaygındır. Onun dışında kapı zillerinde, otomobil fabrikalarında, tersanelerde metrolarda, demir -çelik fabrikalarında da vardır. Ben projemde bir tornavida, kablo ve pil kullandım.

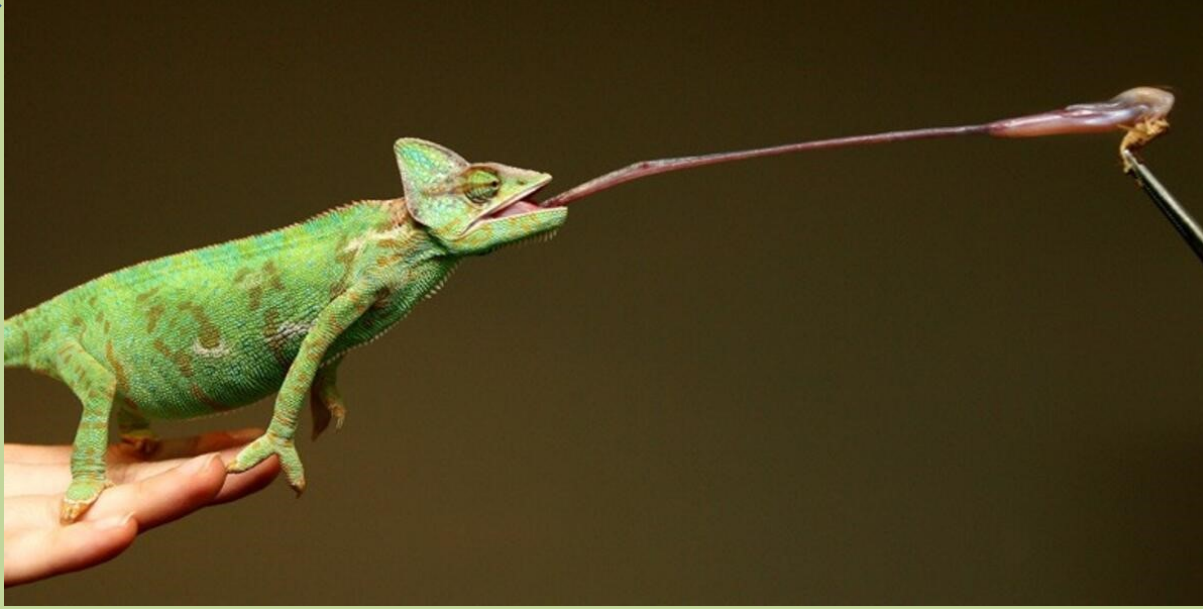

BUNLARI BİLİYOR MUYDUNUZ?

Hayvanlar Hakkında Bilmedikleriniz

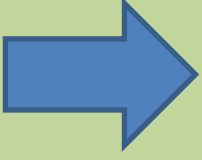
Bir bukalemunun dili kendi vücudu kadar uzayabilir.

Köpek balıkları 94 Litre suyun içerisindeki bir damla kanı fark edebilirler ve 5 km uzaktan bir kan damlasını hissedebilirler.

Mavi balinaların dillerinin ağırlığı bir yetişkin fil kadardır.

Kara sinekler "Fa" notasıyla vızıldarlar.

Pireler kendilerinin 100 katı kadar yksege zıplayabilirler.

İstiridyeler hayatları boyunca birçok kez cinsiyetlerini değiştirirler.

Yalnızca Tavşanlar ve papağanlar kafalarını çevirmeden arkasını görebilir. Çünkü tavşanların ve papağanların gözleri kafataslarının yanında yer alır. Yani arkayı görmelerini engelleyecek herhangi bir şey yoktur.

Birleşmiş Milletler 'in verilerine göre dünyada konuşulan 7000 ile 8000 arasında dil vardır.

Hamam böceklerinin kafaları kopsa dahi 9 gün daha yaşayabilirler. Bu da hamamböceklerinin güçlü bir savunma sistemleri olduğu anlamına gelir. Ayrıca yüksek basınç ve sıcaklığa çok dayanıklıdırlar.

Hamamlarda bunun gibi özellikleri taşıdığından adını buradan almıştır.

Deve kuşlarının gözleri kendi beyinlerinden daha büyüktür. Aynı zamanda kafalarını kuma gömmeleri tamamen efsanedir.

İnsan gözü yaklaşık 10 milyon rengi ayırt edebilir. Bu da insan gözünün ne kadar muhteşem ve önemli olduğunu gösterir. Gözümüz 324 mega pikseldir

Çakmak kibritten önce bulunmuştur.

Yarasalar, bir mağaradan çıktıklarında her zaman sola dönerler.

Mavi rengi görebilen tek kuş türü, baykuştur. İnsan vücudundaki kemiklerin 4'te 1'i ayaklardadır.

Bir arının yarım kilo bal üretebilmek için 2 milyon çiçeğe konması gerekir.

GÖKKUŞAĞI BOTLAR

Sevmediğiniz botlarınız mı var?
Öyleyse bu yazı çok işinize yarar.
Karşınızda “GÖKKUŞAĞI BOTLAR”
Size arkadaş olurlar.

Ahmet Emre GÜRDAL

Gereken Malzemeler:

Akrilik Boya

Sim

Bir Çift Eski Bot

Nasıl yapılır?

1) Önce sevmediğiniz botlarınızı alın.

2) Botlarınızı istediğiniz desende boyayın. Ardından boyadığınız yerlere sim dökün.

İşte GÖKKUŞAĞI Botlarımız hazır

Tasarlayan: Ayşe Nil GÜRDAL

Yazar: Ahmet Emre GÜRDAL

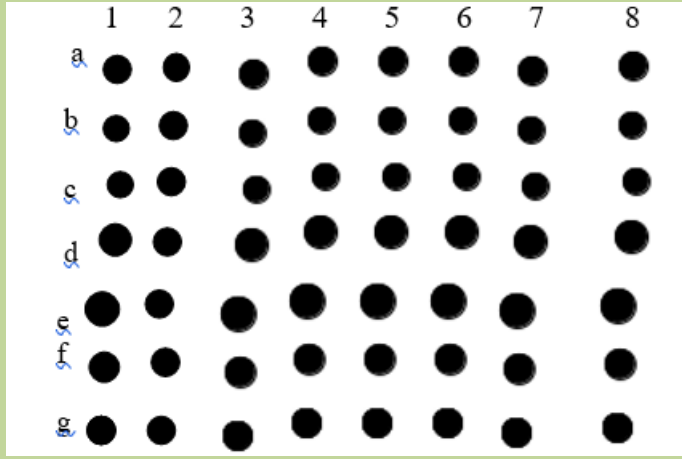
KAĞIT KALEM OYUNLARI

Ahmet Emre GÜRDAL

Kağıdınızı, kaleminizi, arkadaşlarınızı alın. Arkadaşlarınızı da alın. Hazırsanız başlıyorum. İşte karşınızda kağıt ve kalemle oynayabileceğiniz eğlenceli oyunlar...

Mayın Tarlası:

İşte ilk oyunumuz. Bu oyunu oynamadan önce her bir oyuncu için aşağıdaki oyun alanını iki defa çizin. Birinci alana oyuncunun adını yazın. İkinci alana “Hedef Alanı yazın”. Oyuncular oyun boyunca alanlarını diğer oyuncuya göstermeyecektir. Oyun iki kişiliktir.

Nasıl Oynanır?

1. Her oyuncu kendi ismi yazan oyun alanındaki noktalardan 10'unu işaretler. İşaretli noktalarda mayın vardır. Mayınların yerlerini diğer oyuncuya göstermez. Her satır veya sütunda en fazla iki mayın olabilir.
2. Amaç rakip oyuncunun mayın tarlasında soldan sağa ilerlemektir. Birinci sütundaki herhangi bir yerden başlanarak sırası gelen oyuncu yapacağı hamlenin konumunu söyler (Örneğin A1, D4). Karşısındaki oyuncu ise hamle yapılan yerin temiz mi olduğunu yoksa mayın mı barındırdığını söyler. İsmimiz yazan alana rakibinizin hamlelerini hamlelerinizi, hedef alanına kendi hamlelerinizi işaretleyin.
3. Her seferinde yatay, dikey ya da çapraz olarak bir kare ilerleyebilirsiniz. Eğer bir mayın bulursanız mayının üzerine doğru ilerlemeyin ama hedef alanınıza yerini işaretleyin. Sıra tekrar size geçtiğinde mayının etrafından dolaşan bir yol bulmaya çalışın.
4. Oyun alanının sağ tarafına en az hamlede geçen oyunu kazanır. İki oyuncu da eşit sayıda hamleyle oyunu bitirirse oyun berabere kalır.

KODLA{YA}BİLSEM

Merhaba arkadaşlar, ben *Yiğit KOCAMAN*. Bu köşede Scratch ile kodlama hakkında bilgilerimi sizlerle paylaşacağım. Öncelikle kodlamanın ne demek olduğundan ve öneminden bahsedeceğim.

Kodlama, bilgisayar yazılımları, uygulamalar ve web siteleri oluşturmamızı mümkün kılan şeydir. Kullandığımız internet tarayıcınız, işletim sisteminiz, telefonunuzdaki uygulamalar kodlama yardımıyla yapılır.

Kod Yazmayı Öğrenmenin Çocuklara Faydaları:

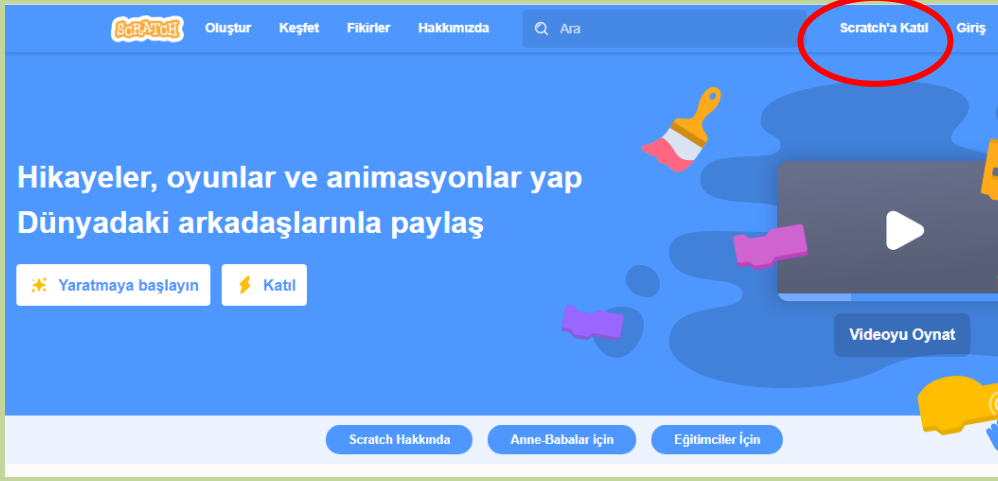
- Analitik düşünme becerileri kazandırır.
- Olay veya durumlar arasındaki ilişkileri görebilmesini sağlar.
- Yaratıcı düşünmesine yardımcı olur.
- Problem çözme yeteneğini artırır.
- Sistematik düşünmesini sağlar.
- Makinaların çalışma mantığını kavramasına yardımcı olur.
- Çocukların kod yazmayı öğrenmesi, yalnızca yaptıkları meslekte değil, yaşamlarının tümünde fark yaratmalarını sağlar.

Ben size kodlamaya yeni başlayanlar için hazırlanmış blok tabanlı bir programlama dili olan Scratch programını anlatacağım.

Scratch programı eğlenceli bir ortamda resim, ses, müzik gibi çeşitli medya araçlarını bir araya getirebileceğimiz, kendi animasyonlarımızı, bilgisayar oyunlarımızı tasarlayabileceğimiz ya da interaktif hikayeler anlatabileceğimiz ve paylaşabileceğimiz bir grafik programlama dilidir.

Scratch'ı bilgisayarınıza indirebileceğiniz gibi online siteden de kodlama yapıp, oluşturduğunuz medya araçlarını başkalarıyla paylaşabilirsiniz.

Gelin Scratch'ın web sayfasında üyelik oluşturup, programın online arayüzünü tanıyalım. Öncelikle bilgisayarımızın web tarayıcısının adres çubuğuna <https://scratch.mit.edu/> yazıp siteye girelim. Karşımıza aşağıdaki ekran gelecektir.

Buradan Scratch'a Katıl linkine tıklayarak üye olmamız gerekiyor.

Scratch'a Katıl

Create projects, share ideas, make friends. It's free!

Create a username

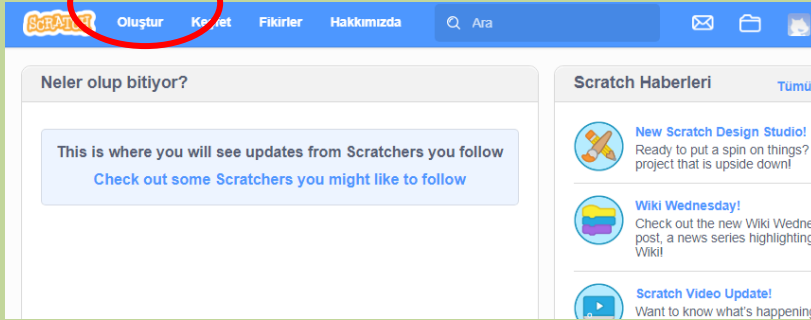
Gerçek adını kullanma

Bir parola oluştur

Yeni Şifre

Sonraki

Kendinize bir kullanıcı adı ve şifre belirleyin. Daha sonra gelen ekranda soruları yanıtlayın ve en son e-posta adresinizi girin. Girdiğiniz e-posta adresine aktivasyon linki gönderilecektir, uygulamalarınızı paylaşabilmeniz için e-postanıza girip onaylamanız gerekmektedir. Üyelik işlemi bittikten sonra “Oluştur” düğmesine basarak scratch arayüzüne erişebilirsiniz.

SCRATCH ARAYÜZÜ

A. Yazılar (Kod Blokları)

Bu bölüme sol taraftaki (B) kod bloklarını sürükleyip bırakarak istediğiniz kuklaya, nesneye hayat verebilirsiniz, onları sizin istediğiniz şekilde davranmasını sağlayabilirsiniz.

B. Kod Blokları / Kostümler / Sesler

En can alıcı bölüm burasıdır. Çünkü kod blokları bu panel içerisinde yer alır. Aynı zamanda bir Kuklaya ait kostümlere de buradan ulaşabilirsiniz. Yine kuklalarımıza bir ses dosyasını eklemek istiyorsak buradaki bölümü kullanmamız gerekecektir.

C. Sahne

Burası eklediğimiz kod bloklarının karakterler üzerindeki etkisini gözlemlediğimiz alandır. Karakterler burada hareket eder.

D. Kuklalar (Karakterler)

Bu bölümde scratch'ın kütüphanesindeki kuklaları ekleyip onların büyüklük, yön gibi özelliklerini değiştirebiliriz.

E. Sahne Düzenleme Paneli

Burada çalıştığımız projenin arkaplan resmini değiştirebilir, onlara program içerisinde farklı farklı görseller atayabilirsiniz.

F. Sırt Çantası

Bu özellik daha önceki sürümde de mevcuttu. Amacı bildiğiniz gibi farklı projelerdeki öğeleri vb. çantanıza atarsınız, sonrasında onları kullanabilirsiniz. Her defasında projeyi açıp bakmanıza gerek kalmayacaktır.

G. Menü Çubuğu

Bu bölümde projeyi kaydetme, onu internete upload etme vb. gibi işlevler bulunurken, program ilk açıldığında ısrarla aradığımız dil değiştirme işleminin de bulunduğunu söyleyelim. Türkçe dil desteği için en soldaki Dünya simgesine tıklamanız yeterlidir.

H. Eğitici Videolar

Buradan MIT' nin sizin için oluşturduğu eğitim videoları, proje tanıtımları vb. bilgilere ulaşabilirsiniz. Oldukça etkili derslerin de olduğunu belirtmeden geçmeyelim.

J. Proje İsimlendir / Paylaş / Düzenle

Bu bölümde projenizin ismini güncelleyebilir, onu internette herkesin erişebileceği bir proje haline getirmek için paylaşabilirsiniz. Ayrıca proje tanıtım sayfanıza bakmak için de “Proje sayfasına bak” komutunu kullanabilirsiniz.

K. Başlat / Durdur

Bu bölümde sahnedeki kuklanızı eğer kodladıysanız gerekli kod bloklarının artık çalışmasını sağlamak için “Yeşil Bayrak”’a tıklayabilir, durdurmak için de “Kırmızı Nokta”’ya tıklayabilirsiniz.

L. Görünümü Düzenle

Bu komutlar sayesinde sahnenizi tam ekran yapabilir, ya da kod alanını daha da genişletebilirsiniz. Bu sayede geniş kodların bulunduğu blokları daha rahat kontrol altına alabilirsiniz.

M. Profil Bilgileri

Son bölüm olan bu sağ üstte görünen kısımdaki komutlarla eğer Scratch kullanıcı hesabınızla girmiş iseniz, tüm profil bilgilerinizi düzenleyebilir ya da size ait tüm projeleri görüntüleyebilirsiniz.

Şimdilik bu kadar arkadaşlar. Bir sonraki sayıda Scratch’da ilk uygulamalarımızı yapmaya başlayacağız. En kısa zamanda tekrar okullarımıza ve arkadaşlarımıza kavuşmak dileğiyle.

Yiğit KOCAMAN

Kaynakça :

<https://www.makerteknoloji.com/bizden-yazilar/scratch-nedir>

<https://wmaraci.com/nedir/kodlama>

<https://kodlamaegitimi.biz/kodlama/scratch/scratch-3/scratch-3-dersleri/scratch-3-arayuz-tanitimi/>

ÇOCUKLARIN YÖRESEL KÜLTÜRÜNÜ ÖĞRENMELERİNİN ÖNEMİ

Melike DALYANOĞLU

*K*ültür bizi birbirimize bağlayan en önemli değerdir. Birlik ve beraberliğimiz için

kimliğimizi korumamız gerekir. Ancak gelişen teknolojiyle beraber kültürümüz yozlaşmaya başladı. Annelerimizin, babalarımızın zamanıyla şimdiki zaman aynı değil. O zamanlar televizyon siyah beyazdı ve iki kanal vardı. Şimdi ise televizyonda sayılamayacak kadar çok kanal var. Çünkü teknolojinin gelişmesiyle televizyonlar da gelişti, televizyon yanında telefonlar, bilgisayarlar çıktı ve teknoloji gelişmesini durdurmadı. Tuşlu telefonlar gelişti ve cep telefonu oldu, cep telefonu gelişerek bilgisayarların görevlerini yapmaya da başladı. Ama şöyle kötü yanı var ki insanlar artık eskisi gibi sohbet etmiyor, beraber vakit geçirmiyor ve eskisi kadar mutlu olamıyorlar. Bu durum da insanlara kültürümüzü unutturmaya başladı. Artık insanlar bir arada olmak yerine mesajlaşıyorlar. Anneannelerinize gittiğinizde

‘-Ah Yavrum! Bizim zamanımızda telefon, televizyon yoktu. Biz böyle büyümedik Türk Milleti teknolojinin gelişmesiyle kültürünü unuttu.’ dediklerini duymuşsunuzdur. Eskiden çocuklar, sokakta toprakla oynuyorlardı, yardımlaşma vardı, geceleri komşular bir araya gelir sohbet ederler, türküler söylerlerdi. Milli Kültürümüzün önemli parçası olan türkülerimiz ve halk

oyunlarımız bu beraberliğimiz sonucu meydana gelmiştir. Çocuklar da anne babalarından ve büyüklerinden bunları gördüğü için kültürümüzü devam ettirmiştir, kültürümüze yeni türküler eklemiştir. Mesela bu topraklardan yetişen Özay GÖNLÜM buna örnektir. Kültürümüzü korumakla kalmamış kültürümüzü bize sevdirmiş ve dış ülkelere tanıtmıştır. Biz de gelişen teknolojiyi kültürümüze ve ülkemize sahip çıkmak amacıyla kullanırsak ülkemizi en iyi şekilde temsil ederiz.

Atatürk'ün söylediği gibi 'Eğitim, kültür ve bilgi aydınlığa açılan en geniş penceredir.

ROBOTUN TASARIM ÖYKÜSÜ

YUSUF ENES ÇETİNKAYA

Amaca uygun sensör (algılayıcı) belirlemesi; robotun amacı doğrultusunda karar verebilmesi için çevreyle iletişim halinde olmasını sağlayan sensörler olmalıdır. Robotun amacı belirlendiğinde çevredeki hangi değişimleri algılaması gerektiği de belli olmuştur zaten. (rakip robot, beyaz çizgi, sıcaklık değeri, nem değeri vb...) Bu verilerin her biri farklı bir sensör gerektirir. Kullanabileceğiniz sensörü belirlemek için araştırmanızı yapın hangi sensörü nasıl kullanmanız gerektiğini öğrendiğiniz de sonraki adıma geçebilirsiniz.

Algoritma Düzenlemek; robot tasarımı aşamasındaki en önemli adımlardan biri hatta belki de en önemlisidir. Algoritma kısaca yapılacak işlemlerin mantıklı bir sıraya sokulmasıdır. Robotta neleri algılamamız gerektiği, hangi sensörleri kullanacağımız ve hangi işlemin daha önemli olduğuna karar vermelisiniz. Robotun algılaması gereken birden fazla veri varsa ve/veya birden fazla farklı sensör kullanacaksanız hangi verinin daha öncelikli olduğunu belirlemek önemlidir. Eğer bu konuda hata yaparsanız robotun çalışması da düzgün olmayacaktır. Çünkü öncelikle yapması gereken görevi algoritmasında geride kalacaktır ve bu durum aksaklıklara neden olabilir. Bu sebeple algoritma düzenlerken robotun amacına göre mantıksal öncelik sıralaması yapın.

Robotun Mekanik Tasarımı; robotu en basit şekilde amacını gerçekleştirebileceği bir mekanik düzende tasarlamalısınız. Robotunuzun uyması gereken belli kriterler var ise bunları göz önünde bulundurmalısınız (boyut, ağırlık). Bunlar belli

olduğunda mekanik düzeneği doğru tasarlamak için önce motor robotlarını belirleyin. Robot motorunu seçerken motorun devir sayısı, motorun çalışma voltajı, motorun çektiği akım ve motorun büyüklüğü gibi etkenler önemlidir. Size en uygun robot motorunu seçtikten sonra bu motorları nasıl yerleştireceğinizi belirleyin ve robot gövdesini tasarlayın.

Elektronik Devre Tasarımı; bu adıma geldiğinizde robot tasarım konusunda önemli kısımları belirlediniz demektir. Artık kullanacağınız sensörleri, hangi işlemlerin öncelikli olduğunu ve motorların özelliklerini biliyorsunuz. Elektronik devre tüm bunları işletmelidir, yani sensörlerden gelen verileri toplamalı mikrodnetleyici aktarmalı ve mikrodnetleyicide alınan kararların uygulanması için motorları düzgün sürebilmelidir. Sonuç olarak bir robot için elektronik devrede sensör devresi, mikrodnetleyici devresi, motor sürücü devre ve voltaj regüle devresi olmalıdır. Bu devreleri hazırlamak için seçtiğiniz sensör ve motorların özelliklerini dikkate alın(çalışma voltajı, giriş çıkış pinleri, çektiği akım değeri... gibi).

Robot Programı Yazılması; robot programı yazılırken dikkate alınması gerekenler düzenlediğiniz algoritma ve elektronik devrenizdeki mikrodnetleyicinin giriş çıkış pinleridir. Kullanacağınız programlama dilini ve mikrodnetleyiciyi ön araştırmalar ile belirleyin. Her programlama dili ve her mikrodnetleyici kendi özellikleri ile farklı komutlar gerektirebilir bu konuda bilgi sahibi olmanız gerekecektir. Eğer komutları biliyorsanız düzenlediğiniz algoritma iyi bir program yazmanıza yetecektir. Yazdığımız kodu uygun bir derleyici ile makine diline çevirip programlayıcı ile mikrodnetleyiciye aktarın ve bir sonraki adıma geçin.

Parçaları birleştirmek ve robotu denemek; artık elinizde bir robot için gerek üç kısımda bulunuyor. Mekanik düzeneğinizi hazırladınız; motorlarınızı, tekerlekleri; dişilileri; sensörleri uygun yerlere yerleştirdiniz. Elektronik devreniz hazır. Sensörleri ve motorları giriş – çıkış pinlerine bağlayın ve devrenin voltaj beslemesi için kullanacağınız aküyü ya da pili yerleştirip bağlantısını yapın. Son olarak mikrodnetleyiciyi elektronik devreye yerleştirin ve robot ilk denemelere hazır

olsun.

Düzeltilmeler; robotunuz ilk denemede hemen düzgün çalışmayabilir. Önemli olan hataların kaynağını tespit edebilmektir.

Robot Hataları İçin İlk Olarak Kontrol Edilmesi Gerekenler;

- * Voltaj regüle devresi var ise voltaj çıkışları,
- * Elektronik devredeki lehimlerin düzgün olup olmadığı,
- * Elektronik devrede kısa devir kontrolü,
- * Sensörlere gelen ve sensörlerden alınan sinyaller,
- * Sensör bağlantı kabloları ve soketleri,
- * Motor sürücü devre giriş ve çıkış voltajları,
- * Motor bağlantıları,
- * Mikrodenetleyicinin beslenme voltajı ve giriş çıkış pinlerindeki sinyal voltajlarıdır.

Eğer bu noktalar hatasız fakat robot yine de düzgün çalışmıyorsa yazdığımız programda hatalar olabilir. Programı kontrol edin gerekirse algoritmayı ve programı yeniden düzenleyerek tekrar deneyin.

Mustafa Kaan Alışan

TRİATLON NEDİR, NASIL YAPILIR

Triatlon, üç branşın bir arada yapıldığı bir spor demektir. Bu branşlar sırasıyla **yüzme**, **bisiklet** ve **koşunun** peşi sıra yapılmasıdır.

Yüzme:

Triatlon yüzme ile başlar. Yüzme denizde yapılabildiğı gibi göl, debisi az nehirler, kanallar ve havuzlarda da yapılabilmektedir.

Bütün yarışmacılar, organizatörlerin vereceğı yüzme bonelerini giymek ve yarış numaralarını kol ve bacaklardan birisine yazmak zorundadırlar. Yarışmacılar istedikleri biçimde yüzebilir başlangıç ve bitiş noktalarında yürüyebilirler ancak Yüzme sırasında sporcular sadece mayo giymek zorundadırlar. Bunun dışında sporcuya avantaj sağlayacak herhangi bir yardımcı malzeme kullanamazlar. Ancak su ısısının organizasyon komitesinin belirleyeceğı sıcaklığın altına düşmesi durumunda, sporcular wetsuit denen ve sporcuyu soğuktan koruyan giysiyi giyebilir.

Triathlon

Swimming

Cycling

Running

Bisiklet:

Yüzme parkurunu tamamlayan yarışmacılar, bisikletleri ile önceden belirlenmiş parkuru herhangi bir yardım almadan tamamlarlar. Yarışmacılar bisiklet etabında güvenlik kaskı kullanmak ve organizatörleri tarafından temin edilen ve arkadan tam olarak görülen yarış numarasını, sırtlarına takmak zorundadır.

Koşu:

Yarış parkuru önceden belirlenmiş cadde ve patikalarda olabilir. Bisiklet etabını tamamlayan Triatletler, bisikletlerini değişim bölgesine, aldıkları yere koyarlar. Burada koşu ayakkabılarını alan yarışmacılar koşu parkurunu bitirmek üzere değişim bölgesini terk ederler. Burada geçen süre toplam yarış süresine dâhildir. Triatletler numaralarını koşu boyunca önlerinden görünecek şekilde takmak zorundadırlar. Yarışmacılara kesinlikle hiçbir dış destek verilemez. Ancak resmi serinleme istasyonlarında su ve yiyecek verilebilir. Bitiş hattı belirgin bir şekilde hazırlanır ve yarışmacılar bu hattı geçerek yarışı tamamlar. Koşu parkurunun bitimi aynı zamanda triatlonun da bitişidir. Toplam derece alınır ve sıralama ona göre değerlendirilir.

Triatlon yarışma mesafeleri

Triatlon ferdi bir spordur. Yüzme, bisiklet ve koşunun arka, arkaya yapıldığı olimpik bir spor branşıdır. Sprint (kısa) mesafe, olimpik mesafe, olmak üzere 2 değişik mesafede yapılmaktadır.

Sprint-Kısa: Yüzme (750 m), Bisiklet (20 km), Koşu (5 km)

Olimpik: Yüzme (1500 m), Bisiklet (40 km), Koşu (10 km)

Ironman (Demir adam): Yüzme (3800 m), Bisiklet (180 km), Koşu (42 km 195 m)

ÜLKEMİZDE TRIATLON SPORU

Dünyada triatlon yarışmalarının tarihçesi 1978 yılında başlar. Ülkemizdeki ilk resmi triathlon denemesi, olimpik standartlarda (1,5 km yüzme, 40 km bisiklet ve 10 km koşu) 1988 senesinde, Eskişehir’de, başarıyla tamamlanmıştır.

Gençlik ve Spor Genel Müdürlüğü Merkez Danışma Kurulu'nun almış olduğu karar ile Türkiye Triatlon Federasyonu, Bisiklet Federasyonu’ndan ayrılarak 19 Aralık 2001 tarihinde kuruldu. Günümüzde ise 1100 erkek ve 600 kadın sporcu federasyon bünyesinde faaliyet göstermektedir ancak federasyon bu sayıyı artırmak amacındadır.

MÜTHİŞ BİR RESSAM: VINCENT VAN GOGH

Merhaba ben *İdil Deniz İnbaşı*. Resim yapmayı çok seviyorum. Ressamların hayatını merak ediyorum. Vincent Van Gogh'un resimlerini çok seviyorum. Onun hayatını anlatan bir film izledim ve çok etkilendim. Çok acı dolu şeyler yaşamış ve ne olursa olsun resim yapmayı bırakmamış. En çok Yıldızlı Gece tablosunu beğeniyorum. Bence özgün ve en önemlisi hislerini resmetmiş olması çok etkileyici. Umarım sizlerin de ilginizi çeker. Keyifli okumalar...

Vincent, Hollanda'da doğdu. Şüphesiz bir dâhiydi. Dünyayı bambaşka bir şekilde algılıyordu. Okul yıllarında da daha sonra girdiği işlerde de başarısız oldu. 27 yaşında ressam olmaya karar verdi ve büyük ressamların resimlerini kopyalayarak kendi kendini eğitmeye başladı. İlk resimleri oldukça karanlıktı. 1886'da Paris'e gitti. Burada Monet, Pissarro ve Gauguin ile tanıştı. Onların etkisiyle daha açık ve canlı renkler kullanmaya başladı. Vincent, Paris'te Japon baskılarıyla da karşılaştı ve bunlardan çok etkilendi. Vincent resim yaptığı on yıl boyunca neredeyse her gün resim yaptı. Büyük bir açlık ve tutkuyla çizdi. Neredeyse her gece kardeşi Theo'ya mektup yazdı. Theo onun en yakın dostu ve destekçisiydi. Hayattayken çoğu insan Vincent'i garip buldu, anlayamadı ve sevmeydi. Hayatı boyunca (ömrünün son yılında) sadece bir resmi satıldı. Şimdi ise dünyanın en çok sevilen ve hayranlık duyulan ressamlarından biri.

Vincent, 1888'de Fransa'nın güneyindeki Arsel 'de sarı boyalı bir ev tuttu. Buranın güneşli havasının ve parlak renklerin ona ilham vereceğini düşünüyordu. Başka ressamı da burada toplamak istiyordu ve bu konuda çok heyecanlıydı. Gauguin gelmeyi kabul etti. Vincent, o sıralarda meşhur sarı ayçiçekleri resmini yaptı. Sarı, Japon sanatında arkadaşılığın ifadesiydi. Ama ne yazık ki işler Vincent'in beklediği gibi gitmedi.

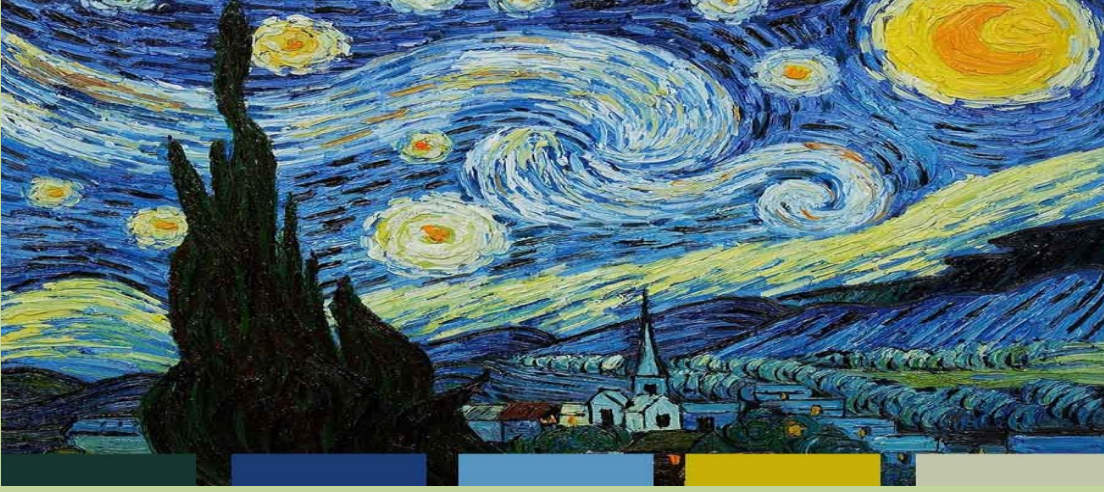
Pek çok konuda tartışılar ve sonunda bir gün Gauguin çekip gitti. Vincent bu olayın ardından öfkeyle kulağının birini kesti. Bundan sonra Saint Remy akıl hastanesinde tedavi gördü.

En büyük eseri kabul edilen yıldızlı geceyi burada çizdi.

Yıldızlı gece, Van Gogh'un hastanedeki odasının penceresinden gördükleriyle, hayal ettiklerinin ve hatıralarının bir karışımı... Kardeşine yazdığı mektupta o gece sabaha karşı yıldızların çok parlak olduğunu söylüyor. Yine de onları böyle müthiş bir hareket içinde çizmiş olması, çok farklı bir şekilde algıladığını ve hislerinin ne kadar yoğun olduğunu gösteriyor.

Bu resmin adı Yıldızlı Gece.

Kaynak: Sanatçı Burada Ne Anlatmak İstemiş? (Duygu Dalgakıran)

DÜNYAMIZ

Göktaşları,

diğer adıyla meteorlar tozlardan oluşmuş irili ufaklı kayalardır. Dünyamız da 4,5 milyar yıl önce çok sayıda meteorların birbirine çarpıp birleşmesiyle oluşmuştur. Dünyamızda bulunan ve yaşam kaynağı olan suyun ise meteorların içindeki çok küçük su damlacıklarından oluştuğu düşünülüyor.

O zamanlarda Mars kadar büyük bir gezegen dünyamıza doğru kurşundan 20 kat daha hızlı bir şekilde geliyordu. Dünyamız ve bu genç gezegen çarpışınca büyük bir patlama oldu ve bu patlamanın etkisiyle dünyadan çok

sayıda parça koptu. Bu parçalar da birleşip Ay'ı oluşturdu. Ay da Dünyamızın çevresinde dönerek yörüngesini oluşturdu. O zamanlar Ay, Dünyamıza 400.000 km değil 22.000 km uzaklıktaydı. Gezegenimiz bu süreçte meteor yağmuruna tutuldu. Meteorun içerisindeki su damlacıkları yüzyıllarca birikerek Dünyamızdaki ilk su birikintilerini oluşturdu.

O zamanlar dünya kendi etrafında çok hızlı dönüyordu ve buna bağlı olarak bazen Dünya'da çok güçlü kasırgalar oluyordu. Dünya'nın dönüş hızıyla beraber Ay da Dünya'ya çok yakın olduğu için çok büyük gelgitler oluşuyordu. Ama zamanla Dünya daha yavaş dönüyor, Ay uzaklaşıyor ve dalgalar da yavaş yavaş duruyordu. En sonunda Dünya'ya daha kuvvetli bir meteor yağmuru geldi. Meteorlar zaten Dünya'ya okyanus ve denizleri oluşturan suyu getirmişti ancak bu sefer içinde başka maddeler vardı.

Meteorlar suda çözününce karbon gazı ve ilkel protein oluşuyordu. Okyanusların dibinde oluşmuş olan su altı bacalarının içinde bir çeşit sıvı vardı. Sıvıların içindeki mineral karbon gibi elementler birleşip tek hücreli organizmaları oluşturdu. Bunlar en önce çıkan yaşam formlarıydı. Sonra sığ okyanuslarda fotosentez yapan organizmalar oluştu. Böylelikle Dünya'ya oksijen geldi ve bu yüzden milyonlarca yıl sonra gelişmiş canlılar oluştu.

Kısaca üzerinde yaşadığımız Dünyamızın oluşumu bu şekildeydi. Görüldüğü gibi bir gezegenin oluşması çok uzun sürüyor. Bu yüzden bilinen tek yaşanabilir gezegenimiz olan Dünya'yı geleceğimiz için koruyalım.

Kerem CERİT

ÜLKER YÖRÜKOĞLU BİLSEM

SICAK ÇIKOLATA

Soğuk kış günlerinde, hele de

dışarıda kar yağıyorsa bir fincan sıcak çikolata gibisi var mı? Sıcak çikolata lezzeti, kokusu ve görüntüsüyle hem ruhumuzu hem de bedenimizi ısıtır. Peki, onu ilk kimler içmiş biliyor musunuz? Eğer aklınıza karla kaplı soğuk ülkelerin insanları geliyorsa, yanılıyorsunuz demektir.

Sıcak çikolatanın öyküsü kakao ağacının meyveleriyle başlar. Olgunlaşmış rengarenk meyvelerin içinden çıkarılan kakao çekirdekleri önce mayalandırılır. Sonra güneşte kurutulur ve kavrulur. Kabuklarından ayrılan çekirdekler dövülerek toz haline getirilir.

Bundan 3500 yıl önce Orta Amerika'da yaşayan Olmekler kakao yetiştiriyorlardı. Kakao çekirdekleriyle

çeşitli baharat, mısır ve balı karıştırıp yaptıkları içeceğin sihirli güçleri olduğuna inanıyorlardı. Olmekler bu içeceği hem ilaç olarak kullanıyor hem de önemli törenlerde içiyorlardı.

Bu güzel içecek zaman içinde Olmekler'den Mayalar'a Mayalar'dan Aztekler'e ulaştı. O dönemlerde kakao çok değerliydi; hatta para olarak da kullanılıyordu. Tek bir kakao çekirdeğiyle bir tamale (mısır unuyla yapılan Meksika yemeği) almak mümkünken bir hindi için 100 kakao çekirdeği vermek gerekiyordu.

Kristof Kolomb'un Yeni Dünya'yı keşfetmesiyle kakao da keşfedildi. İspanyol kaşifler, Meksika'dan geçerken Aztekler'in çikolata içeceğiyle tanıştılar. Başlangıçta bu içeceği beğenmeyen İspanyolların aşçıları sıcak çikolatayı şeker ve tarçınla daha lezzetli hale getirmeye çalıştılar. Bu çalışmalar öyle başarılı oldu ki İspanyollar çikolatalarını yıllarca kimseyle paylaşmadılar. Ancak bu sırrı sonsuza dek saklamak olanaksızdı özellikle

de krallıklar arası evliliklerin ve ülkeler arası yolculukların arttığı bir dönemde. İspanya prensesi MariaTheresa'nın nişanlısı Fransa kralı XIV. Louis'ye bir sandık dolusu çikolata tozu gönderdiği söylenir. Kralın bu armağana nasıl tepki verdiği bilinmiyor ama evlilik planladığı tarihte gerçekleşti. Yeni içecek Fransa'da ve buradan da İngiltere'ye sıçradı. Aynı dönemde İngilizler Jamaika'nın Karayip Adaları'nı fethetmişler ve böylece kendi kakao kaynaklarını bulmuşlardı. Sıcak çikolatanın popülerleşmesiyle birlikte bu içeceğin servisinin yapıldığı dükkanlar açılmaya başladı. İlki 1657'de Londra'da açılan bu tür mekanlarda bir araya gelenler bir yandan bir yandan sıcak çikolatalarını içiyor, bir yandan da sohbet ediyorlardı. Bu dönemde sıcak çikolatanın kahveyi geride bırakacağını düşünenler bile çıkmıştı. Sıcak çikolata böylesine yaygınlaştığında daha kimse çikolatanın günümüzde en çok tükettiğimiz haliyle, çikolatayla, karşılaşmamıştı bile. Hollandalı bir kimyagerin çekirdekten kakao yağını ayırmasıyla başlayan süreç İngiltere'de 1847'de ilk çikolata

üretimini gerçekleşmesiyle tamamlandı. Çok sevilen bu yeni yiyeceğin popüler olması hiç uzun sürmedi.

Sıcak çikolata ilk kez sıcak ortamlarda çıkmış olsa da soğuk günlerde içmenin tadı başkadır. Biliyorsunuz en soğuk yerleri de kutuplardır. Norveçli kâşif Ronald Amundsen, ekibiyle Güney Kutbu'nu keşfe çıktığında ekibin en çok tükettiği içecek sıcak çikolata olmuştu. Sıcak çikolata, dondurucu iklimde güçlü kalabilmek için bire birdi. Bugün dünyanın her yerinde sıcak çikolata içiliyor. Tadına doyum olmayan bu içeceği herkes kendi damak zevkine göre hazırlıyor. Amerikalılar içinde marshmallows ekliyor, Faslılar portakal ve baharatla içiyor sıcak çikolatayı. Meksika'da vanilya ve tarçınla tatlandırılırken İspanyollar çurros adını verdikleri çıtır hamur tatlısını katık ediyorlar sıcak çikolatalarına....

Selin Su

ÜLKER YÖRÜKOĞLU BİLSEM

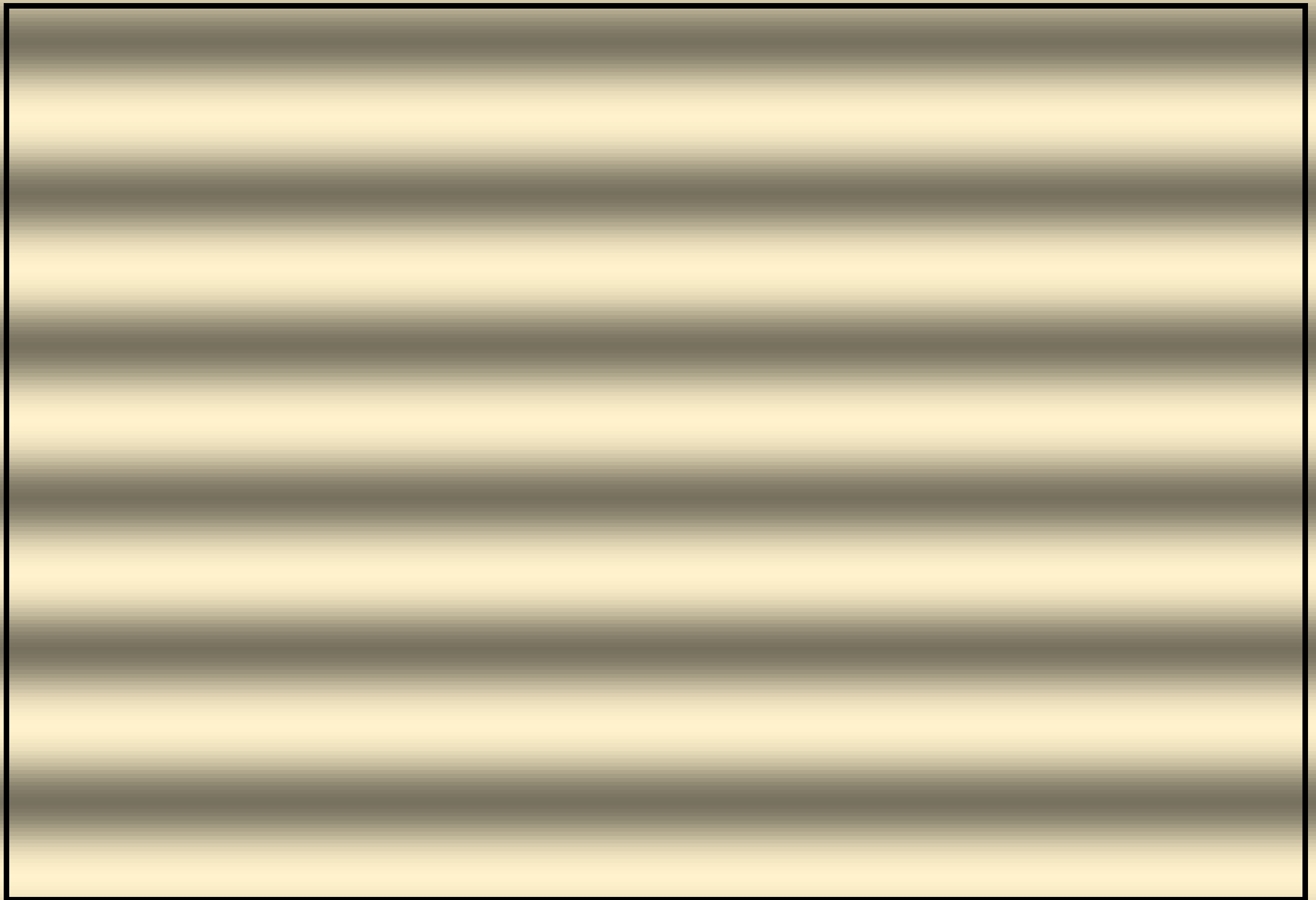
TEMBELLİK

*T*embellik hayatı yaşayamamaktır. Hayatın güzelliklerinden mahrum kalmaktır. Hayatı bir bisiklete benzetelim. O zaman bizde o bisikleti sürenler oluruz. Tembeller bisikletin pedallarını yavaş çevirir. Yavaş çevirme sonucu ya bisikletten düşerler ya da bisiklet durur. Pedalları uygun hızda çevirirsek hem önümüzdeki engelleri aşar hem bisikleti sürmekten keyif alırız. Tembeller önlerine çıkan ilk engelde pes ederler. “Başkaları bana yardım edecek mi?” diye beklerler.

Tembeller üşengeçtir. Onlara bir iş verildiğinde o işi yapmak istemedikleri için yaptıkları işten güzel bir sonuç çıkmaz. Bu yüzden hayatı yaşayamazlar. Yaptığı hiçbir iş güzel olmayan biri nasıl hayatı yaşasın? Tembeller çalışmadıkları için kendilerini akıllı sanırlar. Çalışanların da boşuna çalıştığını düşünürler. Asıl akıllı olan çalışanlardır. Tembeller kendi işlerini başkalarına yaptırırlar. O işin nasıl yapıldığını bilmedikleri için hiçbir işi beceremezler, öğrenemezler. Öğrenemedikleri için hayatı yaşayamazlar. Tembeller karıncaları örnek almalılar. Başlarında bir lider olmadan bütün yaz düzenli bir şekilde durmadan çalışıyorlar. Aslında tek tembelleri değil herkes karıncaları örnek almalı.

SİNNUR İSLAMOĞLU

ÜLKER YÖRÜKOĞLU BİLSEM

Öğrenciler Uzaktan Eğitimde

Ada BURUK

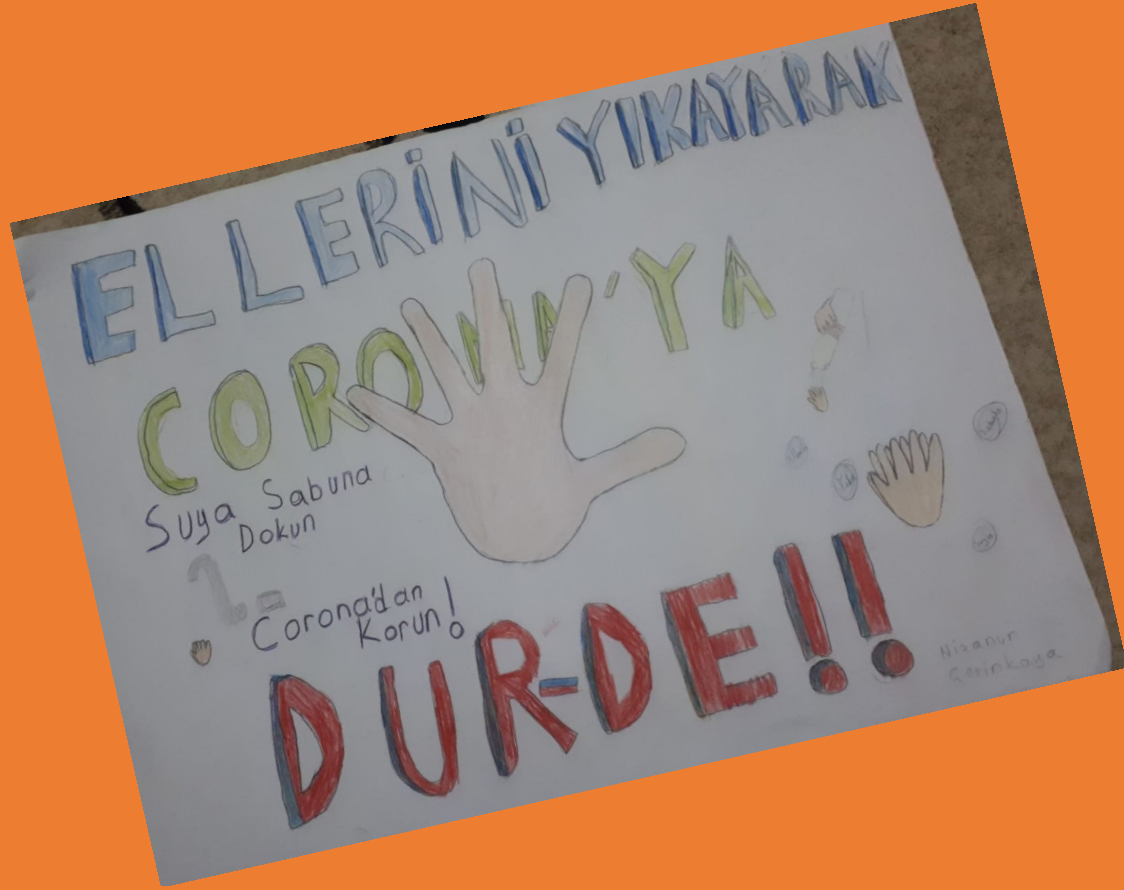
Ada BURUK

Ada BURUK

Ecrin TEK

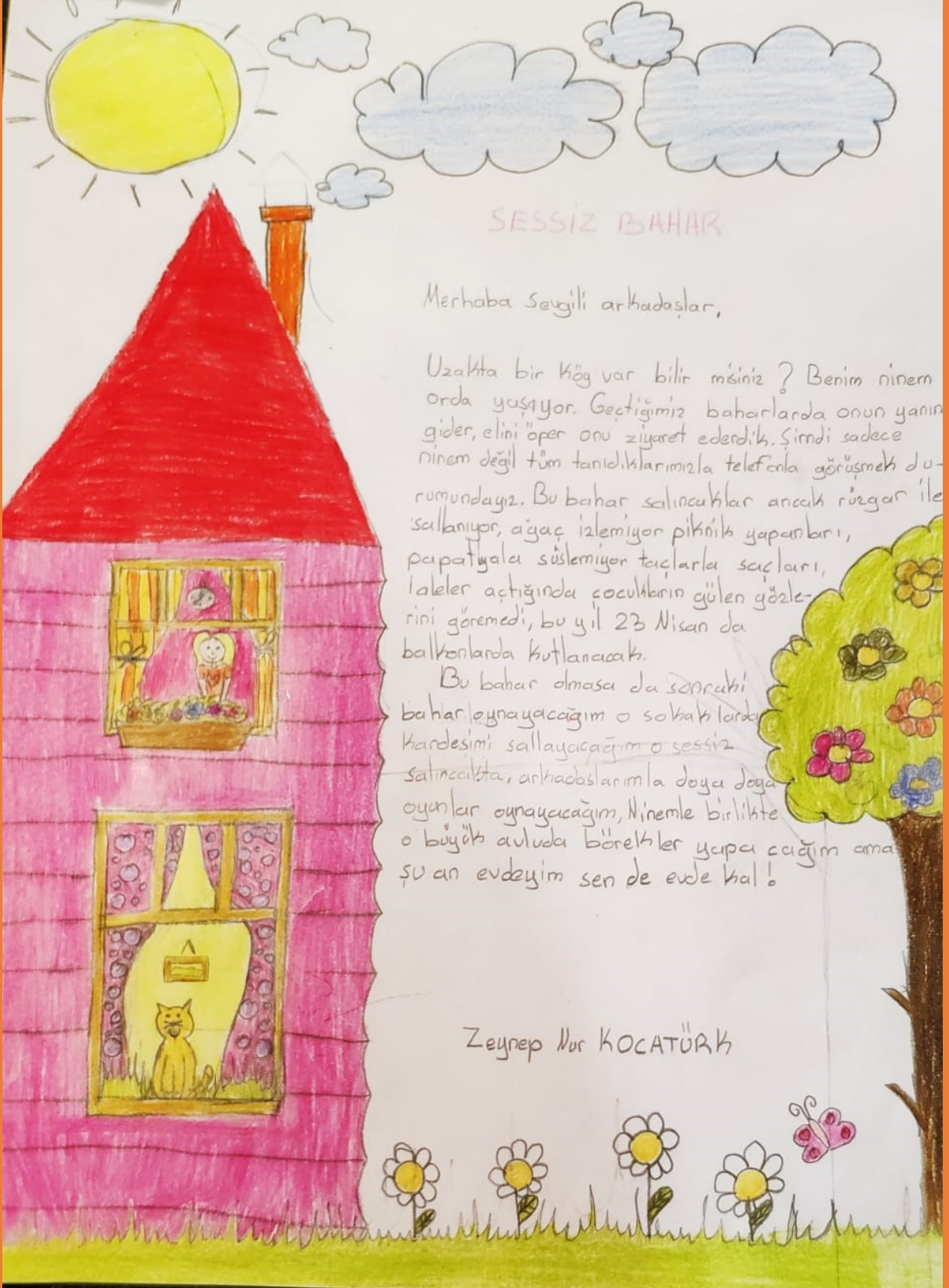
Nisanur ÇETİNKAYA

İrem Ceylin CENGİZ

Umay ALP

SESSİZ BAHAR

Merhaba Sevgili arkadaşlar,

Uzakta bir köy var bilir misiniz? Benim ninem orda yaşıyor. Geçtiğimiz baharlarda onun yanına gider, elini öper onu ziyaret ederdik. Şimdi sadece ninem değil tüm tanıdıklarımızla telefonla görüşmek durumundayız. Bu bahar salıncıklar ancak rüzgar ile sallanıyor, ağaç izlemiyor piknik yapamıyoruz, papatya ile süslemiyor saçlarla saçları, laleler açtığında çocukların gülen gözlerini göremedi, bu yıl 23 Nisan da balkonlarda kutlanacak.

Bu bahar olmasa da sonraki bahar oynayacağım o sobakalarda kardeşimi sallayacağım o sessiz salıncıkta, arkadaşlarımla doğa doğa oyunlar oynayacağım, Ninemle birlikte o büyük avluda börekler yaparacağım ama şu an evdeyim sen de evde kal!

Zeynep Nur KOCATÜRK

Zeynep KOCATÜRK

SENİN YOLUNDA YÜRÜDÜM

Dalgalandı bayraklar
29 Ekim'de
Senin yolunda yürüdüm
Oldum hayırlı MİLLETE

Her savaşı kazandı Mehmetçik
Senin yolunda yürüyünce
Senin yolunda yürüdük
Olduk hayırlı MİLLETE

Sen olmasan ne olurdu
Ne olurdu MİLLETE
Senin yolunda yürüdük
Olduk hayırlı MİLLETE

İlk öğretmen sendin
Bu hayatı güzelleştiren
Bu aralar biz
Yolunda yürüyoruz hep beraber.

